

Lőrinczi L. Anna - Panka

Lőrinczi L. Anna

Panka

novellák

„Az itt olvasható öt novella is abból a modern elbeszélői attitűdből született, mely által a történetekben a képzeletet oly módon múlja fölül a valóság, hogy még a fantázia-szülte részek is valóságként hatnak.

A mai modern, túlhajszolt és – valljuk be – igen zaklatott korunk hordalékaként sokféle probléma bukkan felszínre, amivel mindennapjainkban keményen meg kell küzdenünk. Jelen kötet szerzője érzékenyen reagál ezen buktatókra, és megkapó természetességgel teszi élénk sodró lendületű írását.”

Kovács Anikó

9 789630 167263

Lőrinczi L. Anna

Panka

Hol lakik az igazság?

A modell

Eset, ami megesett

Panka

Útban a hegyhez

novellák

© Lóriczi L. Anna, 2009
Minden jog fenntartva

ISBN 978-963-88227-1-0

Készítette:
www.konyvmuhely.hu

Előszó

A valóság gyakran felülmúlja a képzeletet - írta egykor Robert Merle, és azt hiszem, ezzel könnyű szívvel egyet lehet érteni.

Az irodalomtörténet számára a valóság és a képzelet kapcsolatának felderítése, annak körüljárása és feltárása mindig az egyik legfontosabb mozzanat volt eddig is, és marad ezután is.

De vajon meddig tart a valóság, és hol kezdődik a képzelet?

Manapság a kortárs irodalomban - bízvást állíthatjuk – a valóságnak sokkal nagyobb szerep jut, mint a korábbi évszázadok általunk ismert, és az irodalmi köztudat által leg-rangosabbnak hitt vagy gondolt művekben azt mi, olvasók megtapasztalhatjuk.

Ha végigtekintünk a legnagyobb műveken - Shakespeare nagy tragédiáitól az Anna Karenináig – azt vesszük észre, hogy minden számottevő, zseniális alkotás cselekménye egy-egy megtörtént eseményt dolgozott fel. Azt persze nem mondhatjuk, hogy ezáltal a klasszikusok dolga sokkal könnyebb lett volna, de – hogy egy olcsó közhellyel éljek – a téma az utcán hevert... A jelenkor olvasója számára ma már inkább az az érdekes, hogy vajon mi az, amit „csak” a fantázia szült ezen régi századok nagy alkotásaiban...?

Nos, a kortárs irodalom esetében viszont ennek pont a fordítottját érezzük és éljük meg.

A valóságot keressük, azt a valóságot, amely a saját életünk valóságával rokonítható, úgy is fogalmazhatnánk: azzal egybevezethető.

Az itt olvasható öt novella is abból a modern elbeszélői attitűdből született, mely által a történetekben a képzeletet oly módon múlja fölül a valóság, hogy még a fantázia-szülte részek is valóságként hatnak.

A mai modern, túlhajszolt és – valljuk be – igen zaklatott korunk hordalékaként sokféle probléma bukkan fel színre, amivel mindennapjainkban keményen meg kell küzdenünk.

Jelen kötet szerzője érzékenyen reagál ezen buktatókra, és megkapó természetességgel teszi élénk sodró lendületű írását.

Az elsőkötetes szerző azonban még másban is remekelt.

Talán nem tévedek nagyot, ha azt állítom: női író, költő kevés mer kitarulkozni, őszintén írni - bevallottan is ön-életrajzi ihletésű - írásaiban. Valamiképpen ez a férfiak kiváltsága lett...

Lőrinczi L. Anna vett egy nagy levegőt, és a konvencióktól megszabadulva bátran és kendőzetlenül írt szerelemről, indulatokról, megbánásról, hazugságról, fájdalomról, vívódásról, intrikáról, kibékülésről, humorról – mindarról, ami ma egy kapcsolatban fontos lehet, elronthatja, megaláztatja vagy szépségessé, magasztossá teheti azt.

Az én feladatom itt véget is ér.

Számomra már csak annyi maradt, hogy azzal a szándékkal ajánljam e öt lebilincselő, igazi mai novellát az olvasó

kegyeibe, hogy ez a kötet minden moralizálása mellett rendkívül szórakoztató, és írójának romantikus hajlamai mellett és ellenére nagyon jó szeme van a valóság megfigyelésére, annak hű és plasztikus ábrázolására.

Aki kézbe veszi a kötetet, nem csalódik: a sorok közt megtalálhatja egy másik életsorson keresztül önmagát, és talán az önmagában rejlő titkokat is.

Kovács Anikó

Hol lakik az igazság?

1.

Éva a garázsban beült az autójába, és legszívesebben kétszáz-zal rohant volna a falnak. A ma reggel is pont olyan merev volt, mint a többi, de ma nehezebben viselte. Látszat-udvariasság, látszat-mosolyok...

– Jól vagy drágám?

– Milyen lesz a mai programod drágám?

– Nem leszek ma Pesten, ha esetleg keresel, a titkárnőmnél lesz a telefonom.

– Jobb nekem szívem, ha nem keresel, mert tárgyalok egész nap.

– Rohanok drágám, mert már elkésem, majd este beszélünk.

Ezek az évek óta ismert mondatok választéka. Éva sokszor már nem is bólogat rájuk. József ezt természetesen nem veszi észre. Ő rózsaszín ködben él. A gyerekek már elmentek az iskolába. József nemsokára megint elutazik, hónapokra, vagy évekre? Még nem tudni előre. Persze akkor előbb-utóbb megy az egész család is. Éva néha már fáradt ehhez, szereti a munkáját is. Nehéz mindig megoldani a több hónapos kieséseket, de a családot össze kell tartania, ezt tanulta az anyjától. Ez egy asszony kötelessége.

Éva huszonnyolc éves, csinos fiatalasszony. Talpraesett és határozott egyéniségnek ismeri mindenki. Nem ismerik a félénk, gyermek Évát, aki a lelke mélyén maradt. Nem látják rajta, mikor remeg a gyomra, és a könnyei visszatartja.

József nagyon rendes ember. Csak a családjának él. No meg kicsit magának. De hát ő a férfi, nem várható el, hogy ne járja a maga útját, ne valósíthassa meg álmait. Ezt is Éva anyja mondta, mikor megpróbálta neki elmondani, hogy nagyon magányos. Mindene megvan de... Itt anyja mindig félbeszakította, és azt mondta:

– Kislányom örülnöd kell, hisz jóra való ember a párod. Sokat dolgozik érteték, nem bánt, nem iszik, nem jár más nők után, hidd el, ennyivel mindenki megelégedne.

– Igen tudom, de... - próbálta Éva az anyjának elmondani, hogy azért nincs minden rendben. Ő szerelemre vágyik. Egy kis ölelésre, törődésre kettesben, és valami megnyugvás is jólesne utána. Csak tudná, hogy este mikor lefeksznek, mit kellene, hogy érezzen.

– Erről nekem ne is beszélj. Ilyet csak a rossz nők gondolnak. Kit neveltem én benned? A nő dolga, hogy megadja a férfinak, ami kell. Ott vannak a szép gyerekeid, azok nem elégítenek ki? Mit is akarnál érezni, hát ha szereted a férjed akkor elég szegény, hogy nem érzel semmit.

– De, érzek! Hogyne éreznék, hisz nagyon szeretem, csak valahogy utána még idegesebb leszek. Mikor elalszik mellettem, annyira üres minden.

– Persze, mert apád vérét örökölted! Az volt olyan élvhajhász. De ő férfi, ő teheti. De te? Hogy lettél te ilyen? - vágta anyja a fejéhez.

Éva pedig érezte, hogy szégyellnie kell magát.

Ma reggel is szeretkeztek és Éva próbált kicsit más lenni. József nevetve megsimogatta az arcát:

– Jaj édesem, mi történt veled? Ne butáskodj, erre most nincs idő, szaladnom kell. De majd este bepótolunk mindent.

– Persze, szaladj csak - mondta Éva és elpirult a gondolatra, hogy mit is akart ő.

Egy újságban olvasta, hogy hogyan lehet egy férfit újra elcsábítani. Bátortalanul próbálkozott, de valószínű nem jól csinálta, mert József nem vett észre semmit. Néha felmerült Évában a kétely, hogy lehet, hogy csak nem akarja észrevenni? Próbálta szóbahozni előző este is a témát, de Józseffel nem lehetett akkor se beszélni. Megölelte, pusztat nyomott az orrára és elfordult aludni azzal, hogy fáradt, majd reggel szeretkeznek egyet. Ez meg is történt reggel. De vajon minek! - kérdezte Éva magában félhangosan a kocsiban.

Akkora feszültség volt benne, hogy majdnem szétrobbant. Törni, zúzni lett volna kedve. Megijedt attól, hogy néha már úgy érezte, egy-egy ilyen alkalom után gyűlöli Józsefet. Biztos nem vagyok normális, gondolta magában. Mivel sokat utaztak és költöztek, barátnője nemigen akadt. Inkább csak ismerősök, kollégák.

Kihajtott a garázból és elindult csak úgy találomra. Végül is a Gellérthegyre hajtott. Felment a szoborhoz. Sétált, nézte a város panorámáját, hallgatta a madarakat. Kora tavasz volt még, hűvös, de szépen sütött a nap. Jólesett lehiggadnia. Hirtelen egy érintésre összerezzen. Megfordult és két sugárzó kék szem mosolygott vissza rá.

– Zoltán... Jézusom de megijesztett. Hogy kerül ide, ilyenkor? Nem dolgoznia kellene?

A mosoly nem szűnt meg, és a szemek csillogása sem, csak kedves hangon mondta Zoltán, hogy ezt azért én is kérdezhetném... Nem?

– Persze, persze igaza van. Ne haragudjon, hogy indiszk-rét voltam... - hajtotta le fejét Éva.

– Nem, nem volt az... Csak vicceltem. Itt volt megbeszélésem a Citadella étteremben, pár leendő ügyféllel, és kijövet kit látok? Nos a többit már tudja. Jöjjön igyunk meg egy kávét, ha nem siet.

– Nem sietek, bár sok a dolgom, de most egy kicsit fel akartam töltni. Délután lesz egy előadásom, és nem szeretnék ideges lenni.

– Akkor délelőttre bízza rám magát, majd én kalauzoló! - azzal játékosan nyújtotta a karját, hogy Éva nyugodtan belekarolhasson.

Zoltánt pár éve ismerte meg, munkakapcsolatban álltak. Talán évente két-három alkalommal összefutottak. Mindig kellemes volt a társasága, de valami feszültség is volt közöttük. Éva ezt mindig figyelmen kívül hagyta. A hónapok alatt, amikor nem is látták egymást: elfelejtette az egé-

szet. Még a telefonszámát sem tudta, mert mindig a cégük között volt kapcsolat, és azt az alkalmazottak intézték. Nekik csak az aktuális szerződéseket kellett időnként aláírni.

– Ne vicceljen Zoltán, Önnek is biztos sok dolga van. Nekem is most jutott eszembe, hogy...

– Na-na, ez most nem jön be... - mosolygott a férfi. Látom, hogy szüksége van valakire, és nem hagyom, hogy elkallódjon itt véletlenül. Halljam, mitől voltak könnyesek azok a csodaszép szemek...? Én önt, kedves Éva, a mosollyal kapcsolom össze. Még soha nem láttam, csak mosolyogva. Most hiába mosolyog, már késő. Egy ideje figyeltem, ahogy itt állt és nézelődött. Az volt az igazi Éva arca.

– Köszönöm Zoltán, hogy ennyire figyelmes, de azt hiszem, ez nem jó ötlet..

– Jöjjön, akkor csak egy kávéit iszunk, és kiöntöm én önnek a szívemet, mert nincs, aki meghallgassa mérhetetlen bánatomat - mosolygott huncut arccal.

– Rendben, de csak pár percre ülünk be.

– Természetesen - válaszolta Zoltán, és hatalmas kő esett le a szívéről.

2.

József az íróasztalánál ült. Végre nem csörgött a telefonja. A reggelre gondolt. A szeretkezésre, amely a testét kielégítette, de tudta, hogy nagyon nincs rendben semmi sem. Érezte, hogy Éva mást vár tőle, és beszélni is szeretne ezekről

a dolgokról vele. Szégyellte magát, amiért megfutamodott. Idén tíz éves házasság, és egy jó ideje tudja, hogy párja nem szeret szeretkezni. Mikor rájött erre, majdnem belebolondult, de most már inkább csak annyira terheli vele, amennyire nagyon muszáj. Nagyon szereti a feleségét. Nem akarja elveszíteni. Szinte gyerekek voltak még, mikor összejöttek és Éva volt az, aki annyira szerelmesen rajongott érte. Azóta beszívódott minden idegszálába, talán nem is szerelem az, amit érez. Sokkal több ez annál. Drága volt... Ma is az, egy kincs, akivel nem tudott betelni egy pillanatra sem. De a sok munka, meg az a hülye természete...

Tudta magáról, hogy nagyon zárkózott. Éva meg mint egy tavaszi kis virág, amely csodálatosan illatozik és körül-dongják a méhek... Beleőrül a féltékenységbe. Mindig elhatározza, hogy most minden másképp lesz, majd ma, talán... De aztán megfutamodik. Tudja, hogy kudarcot vallott. Az elején még próbálkozott, hátha feloldódik az asszony, de nem... Nem sikerült. Valahogy sosem akkor akarta, amikor Éva próbálkozott, és az asszony is mindig zárkózott volt, mikor ő érezte, hogy talán most megtörik a jég. Rettegett a gondolattól, hogy elveszítheti, mégis, mikor hazament és ránézett, görcsbe állt még a gyomra is. Szólni is alig tud már hozzá. Mit is mondhatna neki? A telefoncsörgésre riadt gondolataiból. Felvette...

– Drága József, ma ugye meglátogatsz? - hallotta Judit évődő hangját.

– Nem tudom... Még nem tudom... Hogy haladnak az emberek a munkával? - válaszolta komolyan, mint aki nem vette észre, hogy a kérdés ennél sokkal több volt.

– Már majdnem minden készen van. Te egy csoda vagy... Annyira irigylem a nejed...

– Ne irigyeld...Ne haragudj, de keresnek, majd jelentkezem...- József letette a telefont.

Judit Éva beosztotta. Ő mutatta be őket egymásnak. Kérte tőle, hogy segítsen Juditnak a lakás felújításban, amit az önkormányzattól kapott. Judit egyedül nevelte a fiát. József nem gondolt rá, mint nőre, de egy ideje érezte, hogy Juditnak csak szólnia kellene és ugrana az ágyába. Nem akart ebbe az utcába bemenni, de nagyon tetszett a hiúságának. Időnként ő is vette a lapot és szelíden flörtöltek kicsit. Emiatt is lelkiismeret furdalása volt. Elképzelte, hogy esetleg létezhet valaki, aki Évával teszi ugyanezt. Judit nem tetszett neki, csak egyszerűen ingerelte a könnyű préda. Ráadásul már nagyon szüksége lett volna arra, hogy érezze egy női testen, hogy kielégíti. Teljesen... Hallja, lássa, érezze...

Felmarkolta a slusszkulcsot és kisietett az irodából. Oda szólt a titkárnőnek, hogy elmegy, ne keresse senki, kis levegőre van szüksége.

Zoltán szája be nem állt egy pillanatra sem. Éva jókat derült a kedélyes történeteken. Úgy érezte, Isten küldte most a férfit. Teljesen megnyugodott, kikapcsolódott. Lassan kezdett lelkiismeretfurdalása lenni, hogy milyen alapon érzi jól magát ezzel az emberrel. Mikor ez az eszébe jutott, egy kicsit

meg is ijedt. Még soha nem volt ilyen helyzetben. Renge-
teg ismerőse volt, de mindenkivel megtartotta a három lé-
pést. Kedvesen, de határozottan kezelte a próbálkozásokat.
Viszont ez az egész most többet jelentett ismerősnél, most
kiszolgáltató volt a lelke, és a kis repedésen Zoltán beku-
kuskált. Ő nem vette észre, hogy olvad a jég. De bizony
már olvadt, jó nagy rés tátongott a zárkózottság falán. Mi-
kor a férfi újabb történetbe kezdett volna, Éva gyorsan je-
lezte, hogy mennie kell. Mosolygott és köszönte a kellemes
perceket, melyek tényleg felüdülést jelentettek. Zoltán nem
marasztalta, fizetett és együtt léptek ki a presszóból.

– Köszönöm, hogy ezt a pár pillanatot nekem ajándékoz-
ta - mondta halkan, az asszony pici kezét két tenyerébe fog-
ta, és mélyen a szemébe nézett.

– Ne vicceljen velem, nézzen az órájára, hány pillanat
volt. Már sietnem is kell. Jól éreztem magam és köszönöm,
hogy látva idegességemet: segített... - mondta Éva, próbál-
va kicsit a semleges a hangnemet visszaállítani kettejük kö-
zött. Kezét gyorsan elhúzta.

– Persze, persze... Nem tartom föl, csak óvatosan vezes-
sen. Felhívhatom a héten valamikor? - kérdezte Zoltán csak
úgy mellékesen, ügyesen észrevéve, hogy most nem szabad
tolakodónak lennie. Ő is felvette a megszokott könnyed
hangnemet.

– Eddig is hívott ha kellett...Nem? - úgy válaszolta ezt,
mintha nem vette volna észre, hogy a férfi másra gondolt.
– Hát persze, akkor majd hívom.... Kézcsókom hölgyem...
- hajolt meg kicsit színpadiasan és útjára eresztette.

Éva megfordult és sietett a kocsija felé, de érezte hátán Zoltán tekintetét. Lábai majdnem összeakadtak.

Nem vette észre, nem érezte meg, hogy még egy szempárköveti mozdulatait kétségbeesetten...

3.

József mikor az irodából eljött, hirtelen úgy érezte, hogy valahol ki kellene szellőztetnie a fejét. Nem emlékezett mi vezette ide fel a Gellérthegyre, csak akkor eszmélt mikor a parkolóban a Citadellánál meglátta felesége kocsiját. Hirtelen nem értett semmit sem. Tudta, hogy Évának délután előadása lesz, de mit keres itt? Leparkolt kicsit távolabb úgy, hogy jól lássa a környéket, és a kocsit. Nem sokat várt még, mikor meglátta az asszonyt kilépni a Citadellából egy férfivel. A férfi bizalmasan fogta a kezét. Józsefet jéghideg elkeseredés kerítette hatalmába. -...hát ezért nem megfelelő partner vagyok én az ágyban - gondolta. Mérhetetlen dühöt érzett, nehezére esett a kocsiban maradni, és nem neki-rontani annak a másiknak. Látta, hogy amíg Éva a kocsijához siet, a férfi mohó szemekkel nézi, szinte felfalja a tekintetével. Az asszony elhajtott, a férfi visszament az étterembe. József dermedten ült. Tudta, hogy élete ebben a pillanatban ment tönkre.

Elővette a telefont, benyomott pár gombot és várt...

- Tessék... - hallotta Éva egyik idősebb kolléganőjének a hangját.

– Jó napot kívánok, Juditot keresem - gyorsan mondta, mert nem akarta, hogy felismerje.

– Igen adom...

– Tessék... - hallotta Judit kicsit mély, búgó hangját.

– Szia, József vagyok... Holnap délelőtt 11-re nálad lesz és megnézem, hogy lett kész a lakás... Jó az időpont?

– Mi történt József? Olyan furcsa a hangod... De, boldoggá teszel, ha jössz... Várlak nagyon... - búgta Judit, nem titkolva a hanglejtéssel, hogy nem lakást akar mutogatni.

– Oké, akkor holnap... - azzal József bontotta a vonalat.

Émelygett a gyomra. Juditra gondolt. Próbálta elképzelni milyen jó is lesz. Holnap egy hatalmasat szeretkezik és nem lesz több gyötrődés, mi miért van. Szüksége van erre. Be kell magának bizonyítsa, hogy igenis tud gyönyört nyújtani. De ha magára a tettekre gondolt, mindig Éva arcát látta, mikor karjában tartotta, és látta a szemében a könnyeket is, mint ma reggel. Hogy jutottak ide? Fásult fáradtságot érzett. Beindította a motort és elindult vissza a munkahelyére.

Éva kicsit jobban volt, de ennek örömét elvette az a tudat, hogy bűnösnek érezte magát. Mintha valamilyen nagyon tilos dolgot művelt volna. Nem tett semmit, de mégis. Nem szabad Zoltánnal többet kettesben találkoznia. Ebben biztos volt, mert nem tagadhatta, hogy hatással van rá. Nem is kicsi hatással. Ha rá gondolt, még most is bizsergést érzett a testében, érdekes izgalmat. Úgy döntött, nem tulajdonít ennek jelentőséget, a kielégítetlenségére fogta és elhárította, hogy este, ha törik, ha szakad, de beszél Józseffel a

problémáikról. Gondolta, már nem megy be a munkahelyére az előadás előtt, mert elszaladt az idő, de betelefonál, minden rendben van-e.

– Sziasztok lányok, minden rendben van? - mondta rögtön az idősebb kolléganőnek, ahogy felvette a telefont.

– Add nekem Juditot, meg kell beszéljek vele pár dolgot.

– Judit nincs bent, elszaladt és azt mondta, hogy holnap szabadságon van. De te nem tudtál erről? Én azt hittem... Jó, csak azért mert előtte Józseffel beszélt telefonon - mondta kicsit csodálkozva a kolléganő.

– Józseffel?

– Igen, bár kicsit meglepődtem, mert nem mutatkozott be, csak kérte Juditot, de én megismerem a hangját, meg gondoltam biztos sürgős valamiért, a lakás miatt, vagy nem tudom... - válaszolta a kolléganő.

– Persze...valószínű... ne aggódj, biztos csak én felejtettem el... Mit mondott Judit, miért nem jön holnap?

– Csak annyit mondott, vendége lesz, és készülnie kell ma, bevásárolni kell, meg fodrászhoz megy... Tudod milyen... Úgy látszik pasi van a láthatáron... - nevetett a telefonba a kolléganő.

– Oké, oké, mindent értek... Akkor Te leszel az ügyeletes, ma is és holnap is...

– Igen gondoltam... - felelte a kolléganő, éreztetve, hogy azért nincs ettől elragadtatva.

– Majd hívlak... - köszönés nélkül bontotta a vonalat.

Érdekes, vajon miért hívta József Juditot...? Legjobb tudomása szerint a lakás már készen volt. Judit már benne is

lakott, csak a fiát hagyta még a nagymamánál. Úgy döntött, hogy ezen most nem morfondírozik, majd este okosabb lesz. Most az előadásra kellene koncentrálnia, ha nem akar annyi ember előtt felsülni...

4.

Éva, délután fáradtan kászálódott ki a kocsiból, a vásárolt csomagokat nem tudta mind egyszerre megfogni. Felsietett a garázsból és kiabált a férjének, hogy jöjjön segíteni. József kijött a dolgozószobából, és egy szíát eleresztve, segített a kocsit kipakolni.

– Milyen volt a napod? - kérdezte Évától, csak úgy mellesken.

– Fárasztó...

– És a tied?

– Gyötrelmes...

– Hogy sikerült az előadás?

– Elment...Nehéz megszokni, hogy egy rakás egoista, nagyképű, öntelt pasi lesi, mikor botlik meg a nyelvem.

– Miért? Megbotlott?

– Nem, de alig várják...Jó lesz már letudni ezt a munkát, nem élvezem egyáltalán.

– Mit élveznél helyette?... - szaladt ki a férfi száján, de már kimondta, hiába bánta meg.

– Mit? Ezt meg hogy érted? Szeretem a munkámat, de az nem ez a duma parti. Az alkotás - felelte kicsit ingerülten az asszony, közben a vásárolt dolgokat dobálta a hűtőbe.

– Persze...nem is úgy értettem - próbálta tompítani a helyzetet.

– Holnap mi lesz a programod? - kérdezte, nem nézett Józsefre, csak úgy általánosságban akarta a kérdést feltenni, és a számára fontos választ megkapni.

– Szaladgálok egésznap összevissza... - jött a válasz, de Éva ettől kicsit összerement.

– Oké, majd beszélünk, most szaladok a gyerekekért - hadarta, befejezve a pakolást, és slusszkulcsát felkapva elrohant.

József merengett. Létezhet, amire gondol? Nem, nem tudja elképzelni. Éva nem tudná megjátszani magát, mindig őszinte volt eddig is, talán túlzottan is. Hazudhatott volna a problémájukat illetően is, eljátszhatta volna a nagy semmit, de nem tette. Bár néha talán örült volna akár egy kis színháznak is. Nem. Akkor most még rosszabb lenne. Zavarta a felismerés, hogy idegesnek tűnt, mintha titkolna valamit. De akkor eddig ezt miért nem vette észre? Talán eddig ennyire nem figyelt rá? Rájött, hogy tényleg nem. Évek óta a munkába temeti a problémákat, úgy tesz, mintha nem lennének. El volt a tudattal, hogy jól élnek, nevelik a gyerekeket. Mikor elutazott sem fordult meg a fejében, hogy elveszítheti. Valahogy az asszony volt a fix pont az életében, még akkor is, ha tudta, nincs minden rendben. Ha távol voltak, alig várta, hogy lássa, és maga mellett tudhassa. Elég volt

ennyi, mással nem törődött. Éva mindent vállalt a családdért. Mindenhová képes volt utána menni, nem volt egyetlen zokszava sem. Azt hitte, ő is élvezi az életüket, ha nem is minden tekintetben. A kétségbeesett gondolatok mardosták. Nem tudta mit tegyen. Ha leleplezi Évát, lehet, hogy nem lehet majd a lavinát megállítani. Vissza kellene csábítani, futott át az agyán. De akkor megjelent előtte a kép, ahogy az a férfi nézett rá, fogta a kezét. Örületes féltékenységgel volt benne. Ha arra gondolt, hogy az az ember a karjában tarthatta, érezhette az illatát, látta olyan közélről a gyönyörű szemeket, simíthatta a bársonyos bőrét... - nem ezt nem teszem magammal. Ez egy önkínzás, nem vagyok normális... Elhessegette a képeket és visszament a szobába dolgozni. De ahogy leült a számítógép mellé, ismét egy gondolat feszítette megfájdult fejét. Lehet, hogy az a férfi megadta Évának, amit ő nem tudott megadni? Igen, biztos, és úgy érezte nincs joga, hogy vádolja a feleségét. - El kell utazzak, amilyen gyorsan csak lehet - motyogta magában.

Gyerekzsivaj hallatszott, kiabálás...

- Apu, apuci... Hol vagy? Képzeld sok ötöst kaptam... - kiabálta kislánya, a szobába rontva, ölébe ugorva.

- Az igen! El is vártam ezt, tudod ugye? - pusztit adott a lányának és letette az öléből.

- Menj szívem a szobádba, ne zavarj az aput a munkába - hessegette Éva a gyereket.

- Nem zavar, hagyd csak... - felelte gyorsan és ismét ölébe vette a kislányt.

– Én meg jajoltam lovacsát... Nézd meg... – tolakodott a kisebbik, a fia is az ölébe, egy kis papírt mutogatva, melyen pár vonal és karika jelezte a művet.

– Hű ez aztán az alkotás! - csodálta hangosan, fiát is az ölébe vette, és megpuszilta a feje búbját.

Éva meglepődött ezen a családi jeleneten, ilyen csak akkor szokott történni, ha sokáig nem találkoznak. Zavarta a helyzet, nem értette. Furcsán nézett a férjére. József zavarba jött és letette a gyerekeket, viccesen megpaskolva a popsijukat, elküldte játszani őket. Szeme találkozott az asszony tekintetével... Nem szóltak egy szót sem. Ismét csend következett.

Éva vacsorakészítés közben azon gondolkodott, mit akarhatott a férje Judittól. Nem tudta megkérdezze-e. Lehet, hogy ártatlan félreértés az egész, és a kolléganője nem is tudta kivel beszél, vagy József csak sietett és azért nem mutatkozott be. Az is lehet, hogy még mennek munkások valamiért a lakásra, és csak arra figyelmeztette Juditot. Igen ez lehet. Persze. Judit azért vett ki szabadságot is, hogy otthon lehessen. De a kolléganő megjegyzése, hogy „biztos pasi van a láthatáron” nagyon bántotta. Ismerte Juditot, rámenős nő volt, amit meg akart szerezni, azt meg is kapta. Közben a húst majdnem odaégette. – A francba - mérgelődött - nem vagyok komplett. Megkérdezem és kész. Eldöntötte.

A vacsora lezajlott zökkenőmentesen, a gyerekek meséltek, be nem állt a szájuk egy pillanatra sem. Ők meg csak bólogattak, néha egy-egy igen, vagy na hát kíséretében töp-

rengtek. Egyikük sem tudta volna elmondani miről is meséltek a gyerekek.

Amikor Éva leszedte az asztalt, váratlanul megkérdezte:

– Beszélte ma Judittal?

József hirtelen zavarba jött, de hamar észbe kapott és hátrázottan felelt:

– Igen, hívtam őt, mert holnap oda kell menjek, mivel a konyhabútor beszereléssel történt valami malőr. Miért kérde?

– Csak mert telefonáltam és mondták, hogy szabit vett ki holnapra, de nem szólt nekem, pedig ezt nem szeretem, de akkor már értem, biztos azt gondolta, hogy mi beszélünk erről.

– Persze, biztos, csak elfelejtettem szólni neked - ez már kimondott hazugság volt József részéről, és ez nagyon idegessé tette.

– Semmi gond, tudom, hogy nagyon sok a problémád - felelte, de nem nyugodott meg egy cseppet sem. Érezte, hogy valami sántít a dologban.

– És mikor lesz hozzá? - szólt a férje után mellékesen, miközben a mosogatógépet pakolta be.

– 11-re beszélünk meg... - József már tudta, hogy holnap a művezetőt fogja maga helyett küldeni, szégyellte, hogy mire készült.

– Lehet, hogy nem én megyek, hanem majd az egyik művezető, még nem tudom...- tette hozzá, a kilógó lólábat takargatva.

Éva elvégzett mindent, lefektette a gyerekeket, látta, hogy József még dolgozik a szobában. Gyorsan lezuhanyozott, kicsinosította magát. Nagyon fáradt volt, de meg akarta magát nyugtatni azzal, hogy ha sikerül a férjét a reggeli alkalom után ismét elcsábítani, akkor biztos csak rémeket gondol és beképzelt minden marhaságot. Mindezt csak azért, mert nem képes megadni a férfinak azt, amit biztos nagyon szeretne. De vajon mit kellene érezzen? Jólestek az ölelések a kedvesség, a simogatás, minden, de amikor már más következett, megmerevedett és hiába próbált József bármit, nem engedte. Szégyellte magát rettenetesen. Lefeküdt... Várt, de a párja nem jött. Kicsit sírdogált magában, aztán elaludt...

József hajnalig dolgozott, nem feküdt le. Rettenetesen érezte magát.

Éva kócosan és fáradtabban ébredt, mint mikor lefeküdt. A szemei bedagadtak, mikor belenézett a tükörbe, azt hitte elájul. - Jézusom...- mondta a tükörképének. Kibotorkált a konyhába, férje éppen a kávéját itta.

- Jó reggelt drágám... Jól aludtál? - kérdezte József a szokásos módon.

- Nem, nem aludtam jól...Vártalak, de nem jöttél lefeküdni...- kicsit ingerült hangon válaszolta ezt a feltett sablonos kérdésre, szíve szerint valamit hozzávágott volna. A neveltetése persze ezt nem engedte meg. Egy asszony türelmes, engedelmes, kedves, peregték a gondolatai, a rohadt életbe...Az...de miért az?

– Be kellett fejeznem egy sürgős munkát, ne haragudj, de gondoltam gyorsan elalszol, mert láttam, hogy nagyon fáradt voltál.

– Igazad van elaludtam és fáradt is voltam... és vagyok is... - felelte Éva és leült a pulthoz a narancslevét meginni. Hirtelen eszébe jutott valami. Legszebb mosolyát elővéve odabújt Józsefhez.

– Arra gondoltam, hogy most reggel eljöhetnél velem, megnézni azt a kocsit, amit meg fogok venni, ma írom alá a szerződést... nagyon szeretnééééém, naaaaa, gyereeee...- kezdett mórlikázva duruzsolva hízelegni. József nem tudott ellenállni a könyörgő kacér tekintetnek.

– Hát persze, hogy megyek, majd későbbre teszem a reggeli teendőket - és puszit nyomott az orrára. Majd bement a fürdőszobába.

Éva elégedett volt magával. Az első csatát megnyerte. Majd úgy intézi a dolgokat, hogy 11-re ő is Józseffel meheszen Judit lakására. Nem lesz abban semmi különös. Az idő hamar elszáll és majd valami ürüggyel neki is sürgős lesz beszélni Judittal.

József nem sejtette mi vár rá. Nem aggódott, hiszen Juditnak soha nem ígért semmit, mindig csak kétértelmű flörtölgetés folyt. Ha nem megy ma oda, hanem valaki mást küld, azt még kimagyarázhatja. Örült is a dolgok alakulásának, mert nem szívesen hagyta volna a feleségét egyedül menni. Valami azt súgta, hogy az a férfi biztos szívesen elkísérné kocsit vásárolni.

Éva aláírta a papírokat, József is megcsodálta az autót, sőt még a tetszését is kifejezte, ami nagy szó volt. Nagyon nem egyezett az ízlésük. Ha Józsefnek a fehér tetszett, Évának biztos a fekete. Mindenben érezhető volt ez a különbözőség.

Kijöttek a szalonból, és József megkérdezte Évát, hogy hova fuvarozza. Haza, vagy a munkahelyére? Éva hirtelen úgy tett, mint akinek most esett le a tantusz, és gyorsan haddarva mondta:

- De jó, hogy pont ma kell Judithoz menned, nekem is sürgősen beszélni kell vele, és el kell tőle hozzak iratokat is.

József zavarban volt, de nemigen tudott mit felelni. Igazság szerint nem mondta le a találkozót, csak gondolta, majd odatelefonál, hogy nem tud menni. Persze ezt nem akarta az asszony előtt megbeszélni. Most meg már késő lenne ezt mondani. Kénytelen volt hát belemenni a dologba. Végülis úgy gondolta, semmi gond nem lehet, hiszen nem ígért semmit, csak hogy a lakást megnézi.

A kocsiban némán ültek, elég gyorsan odaértek a lakáshoz. Felmentek az emeletre és József becsengetett. Volt nála kulcs, mivel még nem adta vissza, de azt most végkép nem szerette volna használni.

- Nincs kulcsod kedves? Szerintem még nem adtad vissza, de ha nem akarod meg is tarthatod...- hallatszott a búgó hang, és hirtelen kinyílt az ajtó.

Éva, József és Judit is döbbenten néztek egymásra...

5.

A meglepetésből Éva tért magához először. A nyitott ajtón át látszott a megterített asztal a gyertyákkal, Judit csípőig felvágott testhezálló fekete ruhájából dús keblei majdnem teljesen kibuktak. Nagy, V alakú kivágása alatt még egy körkivágás is volt, amely szabadon hagyta a köldökét, melyet egy fehér kő díszített testékszerként. Délelőtt 11-kor elég egyértelmű öltözet. Éva teljesen nyugodtan kezdett beszélni, a hangján semmit nem lehetett észrevenni azokból az indulatokból, melyek lejátszódtak benne.

– Ne haragudj, hogy megzavartunk, látom, vendéget vársz, de tegnap mikor kerestelek, már elmentél, most meg erre jártunk, és eszembe jutott, hogy ma szükségem van a nálad lévő szerződésekre. Természetesen már futunk is, nem megyünk be, csak add ide őket.

– Igen, hozom őket... - nyögte ki zavartan Judit, sápadtan, ijedten, és eltűnt az ajtóban.

József meg akart szólalni, de Éva hirtelen közbevágott, mosolyogva, elég hangosan ejtve a szavakat...

– Még jó, hogy nem a munkásokkal jöttél drágám, képzeld most Judit milyen nehéz helyzetben lenne... - rendíthetetlen könnyedség, és nyugalom áradt lényéből.

– Igen, azt hiszem igazad van, mindketten nehéz helyzetben lettünk volna...- felelte a férfi, és már tudta, hogy az asszony mindent tud a tegnap történetekről. Most egy másik arcú Éva állt mellette, a hideg, minden helyzethez alkalmaz-

kodni tudó üzletasszony, aki nem alázkodik meg, és nem adja ki magát senkinek. Még neki sem...

– Tessék itt vannak - nyújtott át egy dossziét Judit.

– Köszönöm... most akkor megyünk is... Ja még csak annyit, hogy a soron kívüli szabadság kivételed elég nagy problémát okozott a cégnél, a többi munkatársnődnek is és nekem is... De ezt majd holnap megbeszéljük... Most érezd jól magad... Szia...

Azzal megfordult és elindult a folyosón kifelé. József meg sem mukkant, iszonyú zavarban volt, nem mert Juditra nézni, szó nélkül követte a feleségét. Pár lépés után egy csattanást hallottak, amint egy ajtó erőteljesen bevágódott mögöttük.

A kocsiba beülve, József mielőtt indított volna, szeretne volna megmagyarázni a helyzetet. De Éva megakadályozta ebben.

– Kérlek, ha valaha szerettél egy kicsit, ne mondj erről nekem semmit. Juditot holnap elbocsátom a cégtől, a többi, ami van, vagy lett volna köztetek, rád bízom. Nem érdekel... - mondta hidegen.

Azzal szó nélkül kiszállt a kocsiból és sietve eltűnt a sarkon. Nem tudott József mellett maradni tovább egy pillanatot sem. Összezuhant volna, könyörgött volna, zokogva a nyakába borulva, hogy ne hagyja el. Miért jutottak ide? Azért mert ő nem az, akinek lennie kellene, nem tud olyan asszony lenni, akit a férje megérdemel. Igen, ha menni akar, nem fog nehézségeket okozni számára. Szerette Józsefet ret-

tenetesen. A tíz év sem tudta ezt kiölni belőle. A hatalmas úr - ami kettejük között volt - sem változtatott azon, hogy szerelmes volt a férjébe. Nem értette miért is szereti még...? Ömlöttek a könnyei, iszonyú állapotban volt, leintett egy taxit és bement a szülei címét.

József egy darabig csak ült, teljesen bémultan. Annyira hirtelen történt minden, hogy nem is értette meg, mi is van most tulajdonképpen. Lehet, hogy Éva így akar indokot találni arra, hogy elhagyhassa azért a másikat? Igen, biztos így van. Ő nem felel meg minden téren. De ez azért így nem igaz. Kezdett a lelke háborogni. Mindenről azért nem ő tehet. Ő sokszor próbálkozott, de az asszony merev hidegsége egy bizonyos szituációban már szabályosan gátlásossá tette. Lehet, hogy az a másik már régóta megvan? Igen, ez lehet. Akkor érthető, hogy egy ilyen nő, mint Éva, miért nem oldódik az ő karjaiban. Persze, hát a másikat szereti. Tudta, hogy Éva érzelmek nélkül semmi ilyesmit nem tenné, tehát nagyon szereti azt a másikat és ezért kellemetlen neki József közeledése. Istenem, de hülye, és vak voltam! Az elkeseredést mérhetetlen düh kísérte. Ebben a pillanatban bármire képes lett volna. Ismét megjelent előtte a kép, Éva keze annak a másiknak a kezében...

Indított, örült gázzal, csikorogva indult a kocsi, pár perc múlva már az autópályán robogott...

6.

Mikor Éva anyja ajtót nyitott, megijedt. Lánya annyira sírt, hogy még percekig beszélni sem volt képes.

– Évikém az isten szerelmére, mi történt? A gyerekekkel van valami baj? - már ő is sírt ijedtében.

– Neeem, ... ne aggódj, a gyerekek jól vannak... Csak József... - de a sírástól nem lehetett érteni, mi van Józseffel.

– Megörülök... Nyögöd már ki... Baleset érte? Mi történt Józseffel?

– Megcsal...van egy nője... - rázta a sírás rettenetesen.

– A Józsefnek nője van? ... És te ezért cirkuszolsz ennyire? - nyugodott meg az anyja egycsapásra.

– Szerinted örülnöm kellene? - hüppögött, de kezdett méregbe gurulni anyja reagálása miatt.

– Jaj gyermekem, de már annyit magyaráztam neked, egy okos asszony szemet huny egy-egy kilengés felett. Úgy tesz, mint aki nem vett észre semmit. A férfi az olyan mint a méhecske, szeret több virágra szállni, de aztán mindig viszatér. Hidd el nekem. Ezért nem érdemes sírni.

– Anyu hagyj engem ezzel a baromsággal. Csak nem képzeled, hogy eltűröm?- törölgette a szemét, de már nem sírt, nagyobb volt a méreg benne.

– Kislányom, remélem nem tettél semmi hülyeséget? - kérdezte anyja most már ingerülten.

– Mire gondolsz?

– Arra, hogy remélem, nem veszekedtél Józseffel ezen?

– Neem, dehogy...Tapsikoltam örömömbbe, sőt megbeszéltük melyik napokon megy a másikhoz, és mikor lesz velem - felelte Éva cinikus hangon.

– Jó...Úgy látom, nem lehet veled értelmesen beszélni. Akkor elmondom a véleményemet. Nem érdekelnek a nyavalygásaid, a férjed egy rendes ember. Ha másnál keres bizonyos örömöket, akkor benned van a hiba, mert biztos nem vagy elég odaadó, meg minden. Azt hiszed apád nem lépett félre? Dehogynem. Ha én rögtön szaladtam volna haza az anyámhoz, akkor ti most hol lennétek? Hogyan neveltelek volna fel benneteket? A te kötelességed a családot megóvni a széteséstől. Már nem te számítasz, hanem a gyerekek. Amikor a világra hoztad őket, akkor azzal azt vállaltad, hogy felelősségteljes, jó anyjuk leszel és megóvod őket minden bajtól, szenvedéstől. Mit gondolsz, az apjuk nélkül, hogy lehetnének boldogok? Még ha inna, vagy verne benneteket? De így? Ne haragudj, de nem értelek.

– Tudok, mindent tudok...ismerem a kötelességeimet... Nem kell figyelmeztetned rá. Csak azt hittem elmondhatom valakinek...- Éva hangja megbicsaklott.

– Jól van, jól van - ölelte meg az anyja.

– Hát persze, hogy elmondhatod. Sírd jól ki magad, főzők egy teát, gyere, ülj le. Csak megijesztettél, azt hittem valamilyen komoly baj történt - mondta természetes hangon és kiment teát főzni.

Éva csak nézett maga elé, már kissé megnyugodott. Komoly baj? Á dehogy... - motyogta. Anyja kirohanása megviselte, hirtelen ólmos fáradtság kerítette hatalmába. Úgy

érezte, hiába jött ide. Anyja soha nem értette meg. Mikor még fiatal lány volt, akkor is sokat veszekedtek. Őt nagyon szigorúan nevelték. Sokat vártak tőle. Sokszor ki is kapott bizonyos dolgokért. Nem felejtette még el, mikor tizennégy évesen csak akkor kapott délután egy-két óra kimenőt, ha a kiadott hímzés, vagy kötés, vagy varrás napi adagja készen volt. Nem is értette, mire számított, mikor ide jött. A problémáit magának kell megoldani, ebben nem tud neki segíteni senki. Jobb, ha indul a gyerekekért. Majd csak lesz valahogy. Hiszen úgy még nem volt, hogy valahogy ne lett volna. Felállt, kiment a konyhába, arcon csókolta az anyját és csak annyit mondott:

– Ne aggódj, minden rendben lesz. Nincs velem semmi baj, meg a családdal sem lesz. Majd jövök.

Azzal gyorsan elindult. Az utcán már lassabbra vette a lépéseit. A városliget felé sétált. Ma is kellemesen sütött a nap. Gyerekek ugráltak, labdáztak, egy csomó kutya rohangált a fűben. A madarak csicseregtek. Mindenki boldognak látszott. Mennyire idilli kép volt ez. Egy idős pár ült egy padon, fogták egymás kezét, nem beszéltek, csak üldögéltek. Úgy néztek ki, mintha ismernék egymás gondolatait, és azért nem nyitják szólásra ajkukat. Lehet, hogy ez a titok megoldása? Nem kell mindenről beszélni? Lehet, hogy az anyjának van igaza? Lehet, hogy tényleg ő a hibás mindenben? Lehet...

7.

József - mikor kicsit megnyugodott a száguldástól - azon vette magát észre, hogy Siófokon van. Ha már itt volt, kiment a partra, a mólónál leállította az autót és kisétált a vízhez. Nagyon kevesen voltak a parton, kicsit fodrozta a szél a vizet. Csend volt, csak a hullámok csobbanását lehetett hallani, ahogy a part menti kövekhez csapódva fröccsentek.

A gondolatait össze kellett szednie. Nem lehet, hogy két napon múljon tíz év öröme, és keserősége. Annyi mindent csináltak már végig, mindig együtt, egymást kiegészítve.

Éva mindenben a társa volt, soha nem csalódott benne. Talán egyedül az a probléma, hogy nagyon nem illenek össze. Mindent másképp látnak, és más, nagyon más dolgok okoznak örömet nekik. Szinte képtelenek együtt szórakozni. De úgy hitte, Éva is el van a maga munkájával, és azt hitte, boldog. Most viszont ha visszagondol, már tudja, hogy nem az. Igen, voltak jelei. Mondta, sokszor mondta. Neki kényelmesebb volt ezt nem meghallani, nem törődni vele. Nem akart változtatni a beidegződött dolgain, kényelmes volt így.

Most ott van az a másik férfi, talán majd az boldoggá teszi. Nem akarhatja, hogy vele maradjon. Már talált egy másikat, akivel látszott, mennyire felszabadultan beszélgetett. Ő talán soha nem hallgatta meg igazán... igen, be kell ismerje, amikor azt mondta, hogy mondd csak szívem, figyel, akkor csak bólogatott, megígért mindent, aztán mindent hagyott a régiben. Nem tartotta fontosnak. Mindig azt

hajtogatta válaszként Évának, hogy én ilyen vagyok, értsd meg...Nem szeretem ezt, vagy nem szeretem azt, idegesítenek ezek, meg azok a dolgok. Nem gondolta, hogy Évának ezek mennyire fontosak lettek volna. Apróságok, de nagyon lényegesek.

– De nekem dolgoznom kellett, meg tanulni, meg a sok utazás, a sokszor sok hónapi távollét. Olyan volt, mintha magával beszélgetne.

– Mit gondolsz ő nem dolgozik? Ő is tanult, meg gyerekeket nevel - vitázott a másik énje.

– Tudom én, de ő egy nő, ő ért ezekhez a dolgokhoz, én nem tudok a gyerekekkel mit kezdeni. Én nagyon szeretem őket, de sokszor nagyon idegesítenek.

– Te mondhatod ezt, de ő nem... - válaszolta cinikusan magának.

Előkapta a telefont, és Évát hívta. Most rögtön megmondja neki, hogy mennyire szereti, és nem akarja elveszíteni. Ő abba belepusztul... „a hívott szám pillanatnyilag nem kapcsolható” hallotta a monoton hangot. Majd-nem földhöz vágta a telefont.

Biztos futott a másikhöz, megmondani, hogy mi történt. Igen már biztos nem is fog vele találkozni, csak ha elköltözik. Valahogy ebben biztos volt. Éva el fog költözni, és nem azt kéri majd, hogy ő menjen el...

Visszament a kocsijához, beült, komótosan indított. Mit keresek én itt? - nézett körül, miért is nem szaladtam utána...?

Éva a ligetből egy taxival hazament. Nagyon fájt a feje. Nem akarta elhinni, hogy ez az egész igaz lehet. Miért, miért? - zakatolt a fülébe. Önvád mardosta. Biztos nem elég megértő. Igen, sokszor panaszkodott Józsefnek, hogy szüksége lenne valami másra is, együtt vele. Józsefen látszott, hogy nem érti, mit akarna, csak ráhagyta. Gondolkodott, sírdogált, gondolkodott...

Asszonyi logikája azért kezdett felül kerekedni. Ha volt már valami József és Judit között, akkor nem valószínű, hogy a férje csak úgy odasétál. Igen, ez biztos. Hát persze, ma lett volna a nagy nap! Judit nagy napja. A kolléganő szavai jutottak eszébe, hogy „biztos pasi van a láthatáron”. De akkor még nincs veszve semmi sem. Még visszacsábíthatja. Még bebizonyíthatja, hogy ő is képes igazi nő lenni. Bebizonyítja, mennyire szereti őt. Nem számít már semmi, az sem, ha nem érez semmit. A lényeg, hogy József érezze, hogy mennyire nagyon szereti. Neki nem az érzés a lényeg, hanem hogy ölelje meg, szorítsa magához, érezze a szívverését, a csókjait... Ennyi is elég lenne, csak itt lenne...

Istenem mit tegyen...? Retteget a gondolattól, hogyha ma elbukik, akkor elveszti a férfit és akkor nincs értelme semminek. Attól is retteget, hogy lehet, József visszament Judithoz és már nem is jön haza. Akkor belehal. Ennyire nem lehet szerencsétlen. Erre most nem szabad gondolnia, mert akkor megint sírni kezd, és akkor csúnya lesz a szeme... Mennyire szeretne mikor megcirógatta az arcát, és azt mondta, „neked van a világon a legszebb szemed, benne van

a tenger az égbolt és az egész élet”. Nem és nem, nem veszíthetek.

Fölkapta a telefont és az anyósát hívta:

– Csókolom anyuka, nagyon nagy kérésem lenne, a gyerekeket kellene az iskolából, meg az oviból hazavinni, és jó lenne, ha ma anyukánál alhatnának.

– Drága Évikém, természetesen elmegyek értük. Csak nincs valami baj? Olyan furcsa a hangod...

– Remélem nincs, de nem tudom... - és a hangja elcsuklott. Anyósa olyan volt neki mintha az édesanyja lett volna. Anyósa is lányaként szerette. József még nem is udvarolt neki, mikor már a családok ismerték egymást, és anyósa már akkor is nagyon kedvesen bánt vele. Később is nagyon örült, hogy a menyé lett.

– Kislányom mi történt? - kérdezte csendesen.

– Lehet, hogy elvesztettem Józsefet... - zokogta a telefonba. Anyósa egy darabig nem válaszolt, majd csendes nyugodt hangon ennyit mondott.

– Ha szereted, soha nem fogod elveszíteni... Ezt én mondom neked, az anyja. Bármilyen történt kettőtök között, biztos, hogy a fiamnak te vagy a levegő, a víz, az élet. Nélküled nem lenne belőle még ember sem. Ennyire szeret téged. Ha gondolod, mondd el, mi történt, hátha csak félreértés az egész, bár nem szoktál ilyen lenni, tehát sejtem, hogy komoly dolog történt. Egyet szeretnék javasolni, soha ne dönts első mérgebben. Gondolkodj és nyugodj meg. Megtalálod a helyes utat, bízom benned. Szeretlek. A gyerekek-

re ne legyen a héten gondod. Mindent elrendezek - ezzel letette a kagylót.

Istenem, igaza van, mint mindig. Előtte a helyes út, csak rá kell lépni. Nem engedheti, hogy Józsefet elveszítse.

Berontott a fürdőszobába, dobálta le a ruháit, fürdés, smink, öltözés, kicsi parfüm. Gyorsan telefonált, házhoz rendelt egy kétszemélyes vacsorát.

Leengedte a redőnyöket csak az állólámpákat kapcsolta fel, megterített a nappali közepén, gyönyörű kristálypoharakat vett elő és halkán elindította a hifit. Andalító, lágymuzsikát játszott. Majdnem kiugrott a szíve, mikor csengettek. Rohant, hogy a házhoz szállított vacsorát átvegye. Gyorsan a tálaló bűrák alá tette és a behűtött bort is az asztalra helyezte.

Most jön a legnehezebb része...Várni. Belenézett a tükkörbe, csillogott a szeme, kicsit piros volt az arca az izgalomtól, egyébként sápadt volt. De egy nagyon szép nő tekintett vissza rá a tükkörből. Kellett, hogy erősítse magában az önbizalmat. Leült a fotelbe és várt...

József mikor hazaért, látta, hogy minden zárva. Nem állt be a garázsba, mert nem tudta kibírja-e egyedül az estét, és nem fog-e inkább valahová száguldozni. Nagyot sóhajtott, amíg az ajtóhoz lépett és a kulcsot a zárba tette...

8.

József nyitotta az ajtót, azonnal meghallotta a zenét, és ahogy befelé nézett az előszobából, látta a hangulatvilágítást kiszűrődni a nappali felől. Csendesen csukta be az ajtót, a gyomra émelyegni kezdett. Úristen, Éva idehozta azt a férfit? Félelmetes indulatok halmozódtak fel benne. Azon gondolkodott, hogy gyorsan elmegy, halkán, mintha nem vett volna észre semmit sem. De nem tudott visszalépni az ajtóból. Nem hallott semmi neszt csak a halk zongoramuzsikát, amely betöltötte a teret, és Éva parfümjét érezte a levegőben, amitől mindig izgalomba jött. Bármilyen parfümöt is használt, nem lehetett nem megérezni, hogy az ő illata. Ahogy magára permetezte, egy megfoghatatlan illatfelhőt képezett, ami már nem a parfüm volt, hanem maga Éva.

Vágyat érzett a testében, és dühöngő féltékenységet. Ha most beljebb megy és meglátja őket, biztos, hogy nem tud majd parancsolni az ösztöneinek. Állt csendben és fülelt. Hátha valami kis zaj kiszűrődik. De nem. Ekkor eszébe jutott, hogy már biztos a hálósobában vannak, azért nem hall semmit. Felfelé kémlelt a hálósoba irányába, a lépcső mellé osonva. De így sem hallott semmit. Kezdett saját maga előtt neveltségessé válni, hogy bújócskázik a saját házában. Döntött és belépett a boltív alatt a hangulatosan megvilágított nappaliba.

Éva a fotelben aludt, összekuporodva, mintha fázna, vagy félne. József körbenézett, látta a terített érintetlen asztalt, a gyertyákat, a bort az üvegben, amely nem volt kinyit-

va. Annyira védtelen volt így, annyira édes. Hosszú szempilái néha megrebbentek, talán álmodik... - gondolta József.

Elsőprő erővel tört rá a vágy, hogy azonnal megölelje, karjába kapja, és soha ne eressze el. Imádtá. Ezt mindig is tudta, de valahogy az évek elhomályosítottak mindent. Minden természetessé vált a gondok és a rohanás közben. Az, hogy Éva van, és ez egy ajándék az élettől, csak most fogta fel igazán. Most jött rá ebben a pillanatban, hogy majdnem elvesztette. De itt van, és rá várt. Oda térdelt a fotelhez, egészen közelről nézte Éva arcát. A megszokott bájos arc, és most mintha másnak látná. Szébbnek, nem a megszokott arc ez, hanem az újra megtalált szerelmese arca. Igen, előtte volt a kislány, amikor rózsát küldött neki futárral, és mint egy kis madár röpdösött örömeiben. A fiatal anya, aki ült a fotelben és szoptatta a kisfiát, még nem is olyan régen. És, hogy ő mindig úgy nézte ilyenkor, hogy Éva észre sem vette. Pedig annál szebb talán soha nem volt, mint akkor, ahogy a fiára mosolygott, simogatva a tekintetével. József odahajolt hozzá és finoman megcsókolta az ajkát.

Hirtelen felriadt. Hevesen kezdett kalapálni a szíve. József felállt magához húzta és csókolta, most már hevesebben. Éva próbált megszólalni, de a férfi nem engedte. Ujját a szájára tette, a szemébe nézett és úgy mondta halkan, hogy majd megbeszéljük, de most szeretnék nagyon szeretni, kedvesem.

Éván is végigsöpört a vágy hulláma. Érezte a bizsergést a gerincén. József ismét az ajkát vette birtokba, míg keze a kis formás mellére tévedt. A vékony selyem alatt még a

bőre forróságát is érezte, és rettenetesen kívánta. De most nem akart semmit elrontani, most a szerelme lesz az első és bebizonyítja magának is és Évának is, hogy összeillenek. Ő pedig igenis képes kielégíteni. Tudta, hogy hol a probléma, már régóta tudta, de hiába próbálta Évában a gátlásokat feloldani, nem sikerült. Talán ma sikerül.

József csókolta, és közben a válláról lehúzta a vékony selem pántot, ami a ruhát tartotta. Lágyan csúszott le a ruha a földre. Nem volt alatta semmi, csak egy picinyke csipke csoda. József felemelte és óvatosan a fotelbe ültette úgy, hogy combjai a derekánál maradtak. Éva próbált fészkelődni, mert megijedt, ennyire kitárulkozni még soha sem mert. Szégyellte magát és próbálta eltolni a férfit.

– Ne, kedvesem - suttogta József - Csukd be a szemed. Engedd, hogy kényeztesselek.

– De a villany, és így nem akarom, ez neked nem jó... - mondta az asszony ijedten.

– Nagyon szeretném, évek óta nagyon szeretném. Hidd el, hogy nagyon vágyom rád, az érintésedre, hogy lássalak teljesen - mondta a férfi, majd egyik mellbimbóját csókolta, a másikat meg az ujjaival becézte.

Éva remegett, iszonyú vágy munkálkodott benne, egy félelmetes hiányérzet, de rettegett a gondolatától, hogy József így lássa... ilyennek. Nem mert tiltakozni többet, nem akart elrontani mindent. Átadta magát a férfinak, lesz, ahogy lesz. József visszatért az ajkához, magához szorította, ringatta, nyugtatgatta... Évának kezdett melege lenni és

már nem is remegett. Már kicsit oldódtak a görcsök benne. Kigombolta a férfi ingét. Szerette a széles vállait, a mellkasán az izmokat simítani. Belepuszilt a fülébe picit, csak csendesen, majd egy kicsit a nyelvével is cirógatta a füle mögötti pihéket. Egyre mélyebben lélegeztek mind a ketten. Józsefnek iszonyú erőfeszítésébe telt, hogy ne tegye magáévá azonnal. Teste majdnem szétrobbant. Egyik kezével a kis csipke csodából kiszabadította féltett kincsét. Óvatosan érintette meg. Még nem nézett oda, tudta, hogy Éva vívódik, küzd magával a szégyenérzetével, de már győzött a vágy. Látszott a háborgó kék szemekben. Már ellazultak a combok, már engedte teljesen széttárni őket. Már nem tiltakozott, amikor az ajkával érintette, és nyelvével megkereste azt a csöpp helyet, amelyből félelmetes érzés kezdett elszabadulni. Éva teste önálló lett, már nem számítottak a gondolatok, a gátlások. Csípője megemelkedett, és követelőn mutatta, hogy igen, ez az érzés az, amit várok, mióta megismertelek. József érezte, hogy megtört a jég. Boldogsága mérhetetlen volt. Ezt akarta. Azt, hogy szerelme megsemmisül a gyönyörben, melyet ő nyújt neki.

Éva testén apró, sós gyöngyök jelentek meg, teste megfeszült és remegett, a halk, elfojtott sikoly a legszebb zene volt a férfi fülének. Az asszony majdnem ájultan csendesedett.

József magához vonta, felemelte és vitte a hálószobába, miközben ezer csókot adott a nyakára, az ajkára, a potyogó könnyek áztatta, gyönyörű szemekre. Letette a hűvös selemre, és nem tudott betelni vele.

Egész éjjel szerették egymást, mintha először tegnap találkoztak volna. Nem beszéltek, de most úgy érezték nem is kell beszélni. Azt majd máskor. Most élvezni kell a csodát, hogy újra szerelmesen egymásra találtak...

A modell

1.

Anita gyönyörű lány. Hosszú, sűrű, ragyogó fekete haj, sötétkék szemek, teste pedig, mint egy remekbe faragott szobor. Valahányszor belenézett a tükörbe, nem értette, hogy a természet miért halmozta el ennyire. Irigyelték a barátnők. Igazi barátnője ezért nem is volt egy sem.

A középiskolában kezdődött lelke bezárkózása. Mondják, a szépség mellé ritkán társul az okosság, az értelem. Ő ebben is kivétel. Rendkívüli intelligenciával rendelkezett, legyen szó matematikáról, vagy akár művészetekről. Egyetlen óriási problémája van, az őszintesége, nyitottsága, és a szerelem terén tapasztalható naivsága. Nincs szerencséje a fiúkkal. Mind meg akarja őt szerezni, de csak mint trófeát, az igazi énje egyiket sem érdekli. Eleinte hitt a szép szavaknak, de a csalódások miatt szkeptikus lett. Mára már tartózkodik minden ismerkedéstől. Egyre magányosabb. Fizikai szerelmi kapcsolata sem volt még senkivel. Persze ezt csak ő tudja. Elhinni senki nem hinné, hogy ez igaz. Pedig nagyon az. Szívét már párszor összetörték a visszautasított férfiak, akik szerelmet hazudtak, de mindig kiderült, hogy az nem igaz. Elhatározta, hogy egyetlen emberé lesz, és az csak a férje. Egy ideje álarc mögé bújt, ami egy hideg, szívtelen, felsőbbrendű nő képét mutatta.

Mikor az egyetemi klubban meglátta a férfit, szíve nagyot dobbant. Fantasztikusan jóképű volt. Sötétbarna haj és világító kék szemek. Egyenletesen lebarnult csillogó bőr, szikár de kidolgozott izomzat. Anita úgy érezte, hogy elveszett. A fiú nem egyetemista volt, csak a fellépők között szerepelt. Fiatalos sportruha-, és fürdőruha bemutatót tartottak, ott lépett fel. A kifutó végén megállt és mélyen a lány szemébe nézett. Sejtelmesen elmosolyodott, kivillant gyönyörű hófehér fogsora. Anita megremegett, de komoly maradt, nem viszonzta a mosolyt. Csak nézte megbabonázva, szemét nem tudta más irányba terelni.

Mikor az előadásnak vége lett, Anita várta, hogy a férfi megkeresi, szinte biztos volt ebben. Az a nézés, amivel körbefogta, vonzotta, sokat sejtetett.

Hiába várt, a férfi nem jelentkezett. Anita diszkréten érdeklődni kezdett a fellépők felől a rendezőknél. A magas, kapkodó, végzős srác, csak úgy futtába szólt vissza, hogy már régen elmentek.

Több nap telt el, amikor kapott egy levelet, melyben egy cég kedvesen fotózásra invitálta. Először ki akarta dobni az egészet, de aztán úgy gondolta, miért is ne. Elment a megadott címre. Nagyon kedvesen fogadták és készítettek néhány felvételt, ami ígéretesnek bizonyult. Teltek múltak a hetek, szerződés is lett belőle. Már túl volt egy-két sorozat felvételen is, amikor egyszer a helyszínen ott volt a klubban látott férfi. Anita szíve ismét nagyot dobbant. Figyelte, persze csak úgy, hogy nehogyan észrevegye. Nevetett magá-

ban, élvezte a helyzetet. Úgy érezte magát, mint egy vadászó macska. Talán ilyen izgalmat még soha nem érzett. Kicsit bántotta, hogy a férfi jókedvűen viccelődik a lányokkal, azok pedig körül dongják, és őt meg sem látja, mintha levegő lenne. Most sem sikerült megismerkednie vele.

Ismét több hét telt el, melyben egyre többet gondolt rá, és lassan már úgy érezte, hogy ez az ember a nagy Ő számára. Egy váratlan napon, az egyik felvétel szünetében ott volt a férfi a büfében. Leült egy olyan helyre, hogy a férfi mindenképpen észrevegye, és elég hangosan rendelt magának egy italt. Gondolta, hogy ez most egy kicsit meredek volt, de szeretett volna már az ismerkedésen túl lenni. Jól sejtette, a férfi felé fordult, és a pincér tálcájáról a neki szánt italt levéve, intett a fejével, hogy majd ő felszolgálja. Oda lépett Anita-hoz és csodálatosan mély, érzéki hangon csak annyit mondott: szia, János vagyok.

Az események felgyorsultak, pár találkozáson is túl voltak már, és Anita úgy érezte, megismerte Jánost. Beszélgettek a jövőről is, és János soha nem volt tola-kodó. A csókjai elvarázsolták a lányt, de nem lépett tovább. Aztán egy alkalommal, hevesebbek voltak a csókok, és Anita rájött, hogy bizony ő erőlteti a haladást. Szerелеmtől bódultan a férfi lakásán találta magát. Nem bánta.

János óvatosan vetkőztette, az ölébe von-ta.

- Táncolj kedves, gyönyörű vagy – kérte mély, simogató, lágy hangon.

Anita óvatosan erotikus mozgásba kezdett. Lehunyta a szemét és csak János simogatását érezte. A csókokat a mel-
lén, a halk csodálatos hangot, amellyel bízatta és irányítot-
ta. Mikor felállt vele és a hatalmas ágyra fektette, már nem
volt szégyenérzés benne. Engedte combjait széttárni, enged-
te a kapott csókokat is. A férfi játéka hatalmas vágyat ger-
jesztettek ölében. Zihált a tüdeje és mikor János magáévá
tette, épp csak apró fájdalmat érzett. A gyönyör mindent el-
söpört. Megsemmisülten pihegett János ölelésében. Boldog
mosollyal ajkán elszenderedett.

Mikor felébredt, János már nem volt mellette. Felöltözve
állt az ágy végében és őt nézte, egy pohár ital volt a kezében.

– Öltözz kérlek, mert mennünk kell - mondta kicsit
nyersebb hangon, mint ahogy Anita képzelte.

– Valami baj van? - kérdezte Anita.

– Nem... semmi... - felelte a férfi. Túl vagyunk rajta...
Te voltál a 272-ik. Megdolgoztattál rendesen, intett a po-
hárral felé, majd tartalmát egyszerre kiitta.

– Ezt hogy érted? - Anita hangja remegett.

– Kedvesem... minden nőt meg lehet kapni, csak türe-
lem kérdése... – hideg, rémítő mosoly volt az arcán. Az a
csodálatos kék szem most fájdalmas késként fúródott Ani-
ta tekintetébe...

– Miért? Miért tetted ezt velem?

– A kifutóról mikor rád néztem, tudtam, hogy így lesz.
Hiába hitted, hogy te más vagy mint a többi. Nem vagy
más... És én gyűlöllek benneteket... Öltözz és tűnj el!

2.

János nézte az asztalnál vele szemben ülő szőke szépséget. A lány folyamatosan beszélt és nevetgélt. Alig egy órája ismerte meg. A hangja nem jutott el a tudatáig, egy szót nem tudott volna visszamondani abból, amit csacsogott, még a nevét sem jegyezte meg. Enyhén émelygett a gyomra. Elég sokat ivott már, de nem attól émelygett. Több hét telt el azóta, hogy Anita kilépett az ajtaján. A képek peregni kezdtek az emlékezetében.

Anita nem szólt semmit, miután azt a szörnyűséget a fejéhez vágta. Hatalmas őzike szemekkel ránézett, látta, ahogy könnyel teltek meg azok a csodálatos óceánkék szemek.

De jó volt elmerülni bennük. Látni a csillogó íriszt, a kitágult pupillát a gyönyör pillanatában.

Nem sírt, nem szólt egyetlen szót sem, nem hisztizett, nem vágott a fejéhez semmit, nem is vádolta semmivel. Pillanatok alatt kilépett a lakásból. János az ablakban állt, nézte a forgalmas utat és látta, ahogy a lány kilép az utcára. Mint egy elveszett gyermek tétován lép egyet erre, egyet arra. Látszott, hirtelen nem tudta hol van. Megtántorodott, majdnem elesett. Egy idős asszony lépett hozzá és beszélt neki valamit. Látta, ahogy a lány vállai rázkódtak. Zokogott. Igen... rettenetesen zokogott. Az asszony próbálta szóra bírni, de csak bólogatott, majd leintett egy taxit. Anita beszállt és eltűnt.

János megrázta a fejét, hogy elkergesse a képeket. Sokszor visszatértek mostanában. Arra eszmélt, hogy a szőke bökdöste a karját és mosolygott.

– Hallod, figyelsz te rám egyáltalán?

– Természetesen vadmacskám, mikor is indulunk?

– Ne bomolj, még alig ismerlek, hogy gondolod?

– Na... kedvesem, csak nem azt akarod mondani, hogy hidegen hagylak?

– Azt nem mondom, de azért lehetnél kicsit kedvesebb is.

– Meg fogod kapni amit vársz, nem leszel elégedetlen, bízz bennem.

– Jézusom, hogy te milyen közönséges tudsz lenni...

– Ez a vonzerőm számodra... Vagy te nem így érzed?

– Végülis igazad van, egyszer élek, de aztán ne csalódjak ám!

– Nem fogsz, hidd el... Vannak tapasztalataim ezen a téren... Pincér... Fizetek...

Anita élete gyökeresen megváltozott. Még csendesebb lett, mint addig. Tanult, bejárt az egyetemre, de mint egy alvajáró élte a mindennapokat. Néha belegondolt, vajon miért történt ez...? Miért hitte azt, hogy János szereti és talán megtalálta benne az igazit...? Tudta, azért, mert ilyennek akarta látni. Szerelmes lett és elvakult. Még most sem tudott rá haraggal gondolni. Csodálatos órákat kapott tőle. Nem harag volt benne, csak bánat. Nagyon mély fájdalom. Érezte, hogy tökéletesen összeillettek. Az együtt töltött pár

nap ezt bizonyította. Azt is érezte, hogy Jánosnak is jó volt minden pillanat. Azért a kétség is gyötörte, hogy talán csak a képzelete játszott vele.

Ma reggel gyorsan magához kellett térnie. Zuhanyozás közben egy fájdalmas csomót érzett a mellében. Hevesen összeszorult a szíve. Az összes újság, a tv, szinte minden egy szörnyű betegséggel van tele. Mellrák. Istenem, csak nem? De én fiatal vagyok még ehhez. Próbálta nyugtatni magát. Ahogy a szappanos kezével simogatta a csomót, egyre idegesebb lett. Nem talált többet, csak egyet. Orvoshoz kell menni, amilyen gyorsan csak lehet.

Délután már ott ült a váróban, az onkológia rendelő előterében. Remegett a gyomra. A többi széken elgyötört arcú emberek ültek csendben. Vagy csak ő látja őket ilyennek? Távolról hallotta a nevét. Belépett a rendelőbe.

– Foglaljon helyet, kedves. Meséljen, mit keres itt egy ilyen fiatal kislány? – az orvos egy idős apóka, hófehér hajjal, kedvesen mosolygott. Szemei nagyon barátságosak voltak. Anita hangja remegett, de már bízott az orvosban.

– Ma reggel zuhanyozás közben egy csomót találtam a mellemben – ahogy ezt kinyögte, ömleni kezdtek a könnyei. A felhalmozódott feszültség ennek a jószágos szempárnak kinyitotta a zsilipet.

– Jól van... Jól van... Nyugodjon meg. Ennek ezer és egy oka lehet. Megvizsgálom és akkor mindjárt okosabb leszek. Vetkőzzön le kedves... Igen... itt tényleg meg van duzzadva, nem is egy, ha jól érzem. Kedvesem, nem lehet, hogy terhes?

– Terhes? Én?

- Igen kedvesem, azt kérdeztem. Teljesen kizárt?
- Hát... Nem tudom... nem hiszem... De...
- Oké, oké, vetközzön le. Megvizsgáljuk inkább, és a kérdést rövidre zárjuk. Védekezik valamivel?
- Egyetlen egyszer volt szexuális kapcsolatom, alig három hete... Nem gondoltam erre...
- Nos, nem tudom, hogy jó hírt közlök-e, de bizony ön várandós, kedvesem. Menjen el a nőgyógyászához és vele beszéljen meg mindent. Ő el fogja mondani mi a teendője... Megkérdezhetem, hogy öröm hír-e?
- Nem tudom, mit érzek... Még nem tudom a választ... Talán igen... - felelte Anita csendesen, tűnődve....

3.

János ült az ágy szélén és undorodva nézett a mellette fekvő szőke szépségre. Mosolyogva aludt. Nagyon szép volt, de János gyűlölte. Néha akkora indulat volt benne, hogy megrettent saját gondolataitól. Egyszer előfordult vele, hogy gyorsan kiment a lakásból, mert azon morfondírozott, hogy milyen lenne a karcsú nyakat megszorítani, minden fájdalmát beleölni. Szajha mind. Ismét képek peregtek az emlékezetében.

Egy gyönyörű hosszú hajú kislány Ágnes, és ő, aki imádta. Aztán emlékezett arra, ahogy vigasztalja a temetőben, ahová Ági szüleit eltemették. Emlékezett a szörnyű hónapokra, amikor dolgozott éjjel az iskola mellett, hogy Ágit

és a kisöccsét eltarthassa, mert nem volt senkijük. Amikor csak annyi pénze volt, hogy a lakás rezsijét kifizessék. Nem segített senki. Apja megvetette, a szemében minden tette bűn volt. Nem értette, miért törődik velük, szerinte nem érdemelték meg. De mindent vállalt. Ő volt a SZERELEM. Tudta, számára más nő nem létezik soha. Külföldön vállalt munkát, hogy Ági tovább tanulhasson. Ő már nem gondolhatott ilyesmire. Szinte gyerekfejjel lett egy családja, akikről gondoskodni kellett. Nem számított semmi, mert úgy érezte, a szerelme mindent megérdemel. Teltek az évek, és egyszer úgy hozta a sors, hogy váratlanul hazajöhetett. Furcsa hangok hallatszottak a szobából, és a jól ismert édes kacaj. Aztán hallotta, amint Ágika nevetve meséli, milyen együgyű is a párja, mert elhiszi, hogy más nem létezik. Nevetett és mesélt, milyen volt a legjobb barát, a tanár az egyetemről, még a több évvel ezelőtti eseteket is sorolta. A dévaj bulikat, amilyen a héten is lesz. János szoborrá merevedett. Nem tudta ki lehet a szobában. Csendesen belépett, Ágika háttal volt az ajtónak, mezítelenül incselkedett a férfival.

János majdnem felüvöltött. Az a férfi ott - az apja.

Azóta nagyon sok nővel volt dolga. Mindig a gyönyörű, nem egyedülálló nőket kereste. Megbolondította őket és megalázta mindet. Megszokta már, hogy lehetetlen nincs ezen a téren. Minden nő megkapható, csak türelem kérdése. Egyetlen egy volt, akit bánt nagyon. A 272. Csak így hívta őket, mert mindet számolta. Neve nem volt egyiknek sem. Tudta, az a lány nem érdemelte meg. Nem is úgy indult. Nagyon tetszett neki. Tudta azt is, hogy ártatlan. És akkor -

régóta először - szeretkezett ismét. Nem csak állatként a vágyait, a bosszúját elégítette ki. Fontos volt, hogy Anita is élvezze. Anita... Igen az volt a neve, de aztán eszébe jutott, hogy Ágika is ilyen ártatlan volt, és mit tett vele...

János megrázta a szőkét, az nyújtózott. Mosolyogva karjaival János nyakába csimpaszkodott. Elszakadt a cérna, János ellökte. Felugrott és kiabálta, ha élni akar, azonnal tűnjön el. A nő ijedten kapkodta fel a ruháit. Kirohant az ajtón, a cipőjét is a kezében vitte. János az ágyra borult és zokogott. Csillapíthatatlanul rázta a sírás. Csak egy nevet sutogott csendesen, Anita, Anita kedves...

4.

Négy hónap telt el a szörnyű emlék óta, ami Anitának megváltoztatta még a gondolkodását is. Átrendezte az életét a baba miatt. Nagyon boldogan várta a csöppséget. A szülei minden döntésében támogatták, de nem akart nagyon rájuk támaszkodni. Hiába faggatták, hogy árulja el, ki a pici apja, nem mondta el senkinek. Felejteni akart. Lelkében már csitult a fájdalom is, átvette helyét a megmagyarázás. Magát hibáztatta a történetekért. Nem tudta ugyan elképzelni, mi történt akkor délután, ami egy csodálatos emberből, amilyennek Jánost megismerte, egy vadállatot csinált.

Az egyetem mellett tovább fotózott, ez már szinte hivatásává vált. Alakja megváltozása után is kelendő maradt, gyönyörű arca miatt. Mindenki azt mondta, a terhesség még

szébbé tette. Derű és szeretet sugárzott lényéből. Annyira boldogan viselte a terhességet, hogy aki ránézett, boldogságot érzett. Sokat gondolt Jánosra, nem arra, ami történt, hanem csak az emberre, akit hiába nem akarta, még mindig szeretett. A kis dobogó életet ajándéknak tekintette. Egyetlen pillanatig sem gondolta, hogy babájához Jánosnak is köze lehet. Eldöntötte, ketten fognak az élettel megbirkózni - ő és a gyermeke.

A szőke kidobása után János lassan tért magához. Az az alkalom volt az utolsó, hogy egy nőt az ágyába hívjon. Befejzte. Undorodott saját magától. Megrettentette a gondolat, hogy majdnem gyilkolt. Több napig ki sem mozdult a lakásból. Mindent megivott, ami otthon volt. Többször elájult és magához tért, és mikor végleg kijózanodott, valamilyen megtisztulást érzett. Eldöntötte, többé nem lesz dolga senkivel, végzett a női nemmel, és az itallal is örökre.

Egy olasz bemutatóra indult, mikor az ügynökségen egy hatalmas plakátról Anita mosolygott rá vissza. Azok az óceánképek szemek Jánost háborgó mélységbe rántották vissza. Dermedten meredt a képre.

- Ki ez a lány? – kérdezte.

Az ügynöke egyben a barátja is volt, több éve dolgoztak együtt, ismerte a változást, amin János keresztülment az elmúlt négy hónapban. Nem tudott őszintén hinni abban, hogy János jó útra tért volna. Ezt az állapotot kis kitérőnek tekintette, bár élvezte, hogy egy ideje nem kell a jajon-

gó hölgyek lelkével foglalkoznia. Csendesebbek lettek a körülmények.

– Felejtsd el apám, Anita tabu. Nála csodálatosabb lánynyal még nem találkoztam. Különben sem az eseted, mert mostanában gömbölyödik, ha érted mire céloztam - és nevetve mutatott a pocakjára.

– Ezt hogy érted? - kérdezte János.

– Hát terhes, te lökött... - nevetett az ügynök, és játékosan megfenyegette az ujjával. Komolyan, ha megbántod valamivel, én megfojtalak.

– Asszony? Nem is gondoltam volna... - vágott ártatlan képet János.

– Nem, nem asszony. De babát vár - válaszolt oda sem figyelve az ügynök, mert a papírokkal volt elfoglalva.

– Ki az apja? - kérdezte mellékesen János.

– Anitának? Mit tudom én... Mi a csodát érdekel téged Anita apja? - válaszolta mellékesen az ügynök.

– A gyerekek... Nem a lánynak... Ne légy hülye...- János kissé ingerült lett.

– Nem tudom, és nem is érdekel. De egyet tudok, hogy szívesen lennék az apja annak a gyerekek, még úgy is, hogy nem én nemzettem. Senki nem tudja ki a szerencsés, Anita soha nem árulta el. Miért érdekel ez téged ennyire, ha nem vagyok indiszkrét...?

– De indiszkrét vagy. Azt mondd meg mennyi idős terhes.

– Azt hiszem, négyhónapos múlt, de nem tudom egyébként.

- Hol tudom utolérni? - kérdezte János izgatottan.
- Sehol barátom. Mondtam, hogy tabu, és ne is kérj tőlem ilyet. Majd pont téged foglak rászabadítani szegényre.
- Figyelj ide, az a gyermek az enyém, és most az életem a tét. Azonnal mondd meg, hol érem utol – János az asztalra támaszkodva, egészen közel hajolva az arcába mondta a szavakat. Szemei szikráztak.
- Oké, oké, oké! Be ne kapj. Biztos vagy ebben?
- Ennél még a halál sem biztosabb...

Anita komótosan lépdelt a kórház bejárata felé, ahová ultrahangra kellett mennie. Szomorú volt a hangulata, mert a terhestornára valakit szereznie kell. Rossz érzés, hogy mindenkinek ott van a szerelme, olyan kedvesek azok a férfiak, ahogy a várandós asszonyokat pátyolgatják. Pont olyan csoportban van, ahol csak neki nincsen párja. Elgondolkodva lépdelt a lépcsőkön felfelé, nem figyelt senkire, pedig láthatta volna, milyen kedvesen megnézik az emberek. Gyönyörű kismama volt. Szinte sugárzott. Éppen az ajtót akarta kinyitni, mikor valaki kinyitotta előtte. Fölnézett és majdnem elesett. Erős karok fogták meg, és egy hideg kék szempár fúródott a szemébe.

- János... - mondta halálra váltan.
- Bizony az vagyok. Örülök, hogy megismersz.
- Hogy kerülsz te ide? - kérdezte Anita és kiszabadította magát a karok szorításából.
- A gyermekem anyjára vártam éppen - felelte János, és szemeit nem vette le Anitáról.

- Ide jár ő is? - nézett körbe Anita kissé ijedten.
- Igen, itt áll előttem.
- Ezt hogy érted?
- Tudom, hogy enyém az a gyermek, aki ott dobog a szíved alatt.
- Ne nevettesd ki magad. Mitől lenne a tied...? Azért mert egyszer lefeküdtünk egymással? Képzeld, nem a tied! Volt utánad még jó sok ismeretségem. Te csak a belépő voltál, hogy az élvezeteket megkezdhessem.
- Kedvesem, csak nem képzeled, hogy nem néztem utána a dolgoknak? Ne áltasd magad ilyenekkel.
- Hagyj békén, mennem kell – Anita ki akarta kerülni Jánost.
- Figyelj ide, nem akarok neked rosszat. Tudom, hogy gyűlölsz és megérdemlem. De egyetlen jó történt velem az életben és az éppen ez a gyermek. Tehát ne akarj megfosztani tőle.
- Nevetséges vagy. Mit képzelsz, azok után, ahogy bántál velem, még van képed idejönni? - Anita könnyei eleredtek.
- Ne sírj. Mindent megérdemlek. Pofozz meg, kiabálj, vágj hozzám bármit. De hidd el, a saját lelkefájdalmánál nem tudsz jobban bántani.
- Kérlek, hagyj mennem, mert elkésem - törölte le könnyeit Anita.
- Veled megyek. Én is akarom látni.
- Nem! Nem és nem! Menj a pokolba!
- Most nem megyek, bár igazad van, a poklot is megérdemlem. Biztos egyszer lesz benne részem. De most a babá-

mat akarom látni én is. Ja és még szólok, hogy a terhestornára is beiratkoztam melléd.

– Ehhez nincs jogod!

– Még nincs, de itt vannak az iratok, az ügyvédem már elindította, és apasági keresetet nyújtott be a nevemben, magam ellen. Ez azt jelenti, hogy genetikailag megvizsgál-
nak engem is és gyermekünket is és majd a bíró eldönti,
mik lesznek a jogaim. De van egy egyszerűbb javaslatom.
Adj egy esélyt nekem. Kérlek. Nagyon kérlek...

Anita csak nézte a könyörgő szemeket, és nem tudta mi-
tévő legyen.

Talán majd az idő megold mindent...

Eset, ami megesett

Jó pár évvel ez előtt történt az eset. Még fiatalasszony voltam, tele energiával, önbizalommal. Tisztában voltam a képességeimmel. Nyugodtan leírhatom, hogy jól éreztem magam a bőrömben. Azon a napon már túl voltam egy elég nehéz üzleti megbeszélésen, amely kicsit kifárasztott. A kedves partner ugyan nem volt szőke, sőt nő sem volt, de olyan agyi beállítottsággal rendelkezett, hogy felvették volna a Barbi iskolába. Mindenesetre, végül sikerült megállapodnunk, ha nem is mindenben, de legalább nem hiába téptem a számat két órán keresztül.

Meleg nyári nap volt. Ültem az asztalomnál. Lábaimat kibújtattam a cipőkből és feltettem az asztal sarkára pihentetésképpen. Végül is csak úgy elvoltam. Jólesett a kis semmittevés, a csend. A telefon csörgése riasztott álmodozásaimból. Felvettem a harmadik csörgés után, pedig reménykedtem, hogy abba hagyja. Életem fénye volt.

– Kedvesem, lenne egy kérésem, ami nagyon fontos és csak te tudsz segíteni benne... - Na ez már rosszul kezdődik, gondoltam.

– Szervusz Drágám. Én jól vagyok és te? - kérdeztem kis gúnnnyal a hangomban, mivel még köszönni is elfelejtett.

– Jaj, ne légy már ilyen. Imádlak - mondta, majd gyorsan folytatta, nehogy válaszoljak a nyilvánvalóan csak úgy odavetett szó miatt.

– Ki kellene menjél egy építkezésre, mert az építésvezetőnél fontos anyagok vannak számomra a tervezéshez. Én viszont most semmi szín alatt nem tudok odamenni, de estére kellene a megbeszélésekhez - egy szuszra hadarta el az egészet, és a hangján érződött, hogy természetesen ő biztos benne, hogy én kimegyek arra az átkozott építkezésre.

– Én is IMÁDLAK! Mondtam már?

– Nem drága, de tudom, hogy így van - értette direkt félre a szavaimat, mert ebben a pillanatban egy cseppet sem imádtam, az biztos, és ezt ő is nagyon jól tudta.

– Drágám? Én egy hófehér, szűk, miniszoknyás kosztümben, tűsarkú cipőben csücsülök itt, éppen kimerülten. Hidd el, szívesen segítenék, de ez a szerelés nem egy építkezésre való öltözet.

– Nem probléma, a Laci akihez küldelek, nagyon jó fej. Majd meglátod. Nincs ott semmi olyan, ami egy építkezésen lenni szokott. A kocsiddal megállsz a konténer előtt, és ő odaadja neked a dossziékat. Ennyi.

– Biztos?

– Teljességgel biztos. Letárgyaltam vele, hogy te mész, és várni fog.

– Honnan tudtad, hogy megyek?

– Drágám, most szaladnom kell, a cím Feltúrva utcai lakópark építkezés. Szeretlek, csók és este otthon – katt...letette.

Nagyot sóhajtottam, és kelletlen elővettem a térképet, hol is van ez a Feltúrva utca. Amikor kisilabizáltam hová is kellene mennem, nem lettem boldogabb egy cseppet sem.

Kint egy nagy préri közepén, a város szélén. Na ez van, indulj, mondtam magamnak, előbb túl leszel az egészen. Mikor odaértem, láttam, hogy tényleg egy rakás konténer áll egymás mellett, de vajon melyikhez kellene odamennem...? A körülöttem lévő hatalmas területen óriás markolók dolgoztak és cölöpverőgépek verték a pátria lemezeket. Már a kocsiban éreztem, ha kinyitom az ajtót megsüketülök, a porról nem is beszélve, mert az szabályos ködöt alkotott. De nem volt mit tenni, kikászálódtam. Elindultam az első konténer felé. Ekkor két munkás a hátam mögött elkezdett füttyülni és azt kiáltották, hogy tényleg én leszek-e a keresett maltertündér? Nem válaszoltam, és alig vártam, hogy belépjek a konténerbe. Kint iszonyúan tűzött a nap és már szerettem volna innen minél távolabb lenni. Kopogtam, de semmi válasz nem érkezett, hát megnyitottam az ajtót. Na, ezt nem kellett volna, az biztos. Bent négy elég ittas férfi kártyázott egy szál gatyában. Gyorsan visszahúztam az ajtót, de addigra az egyik már meglátott. Felállt, odajött az ajtóba úgy, ahogy volt. Kérdezte:

– Mit keres egy ilyen kis tündér itt a világ végén, ahol még a madár se jár?

– Az építésvezetőt - nyögtem ki gyorsan.

Elkezdett röhögni a többiekkel együtt.

– Igen? Na és melyiket az ötből, ha nem vagyunk indiszkrétek? - még jobban röhögtek. Ekkor rájöttem, hogy nem tudom a nevét, csak annyit, hogy Laci és jópofa.

– A László nevűt keresem - próbáltam méltóságteljes komolysággal előadni magam.

– A Lacikát? - kérdezett vissza sejtelmesen. A röhögés abbamaradt, de éreztem, hogy ez nem biztos, hogy jót jelent.

– Ő a telep másik felén van, oda csak gyalog tud menni, csak itt kell egyenesen keresztül vágni.

– Nem lehetne neki telefonálni, hogy itt várom?

– Nincs ott telefon, egyébként itt sincs - és újra kitört a röhögés - jaj milyen udvariatlan vagyok! Nem iszik egy kortyot, mielőtt nekiindul?

– Nem, köszönöm - utasítottam vissza a felém nyújtott két decis üveget. Kétségbeesetten néztem a messzeségbe, de a porban nem sokat láttam. Kezdett rajtam elhatalmasodni a méreg. Az már biztos, hogy a férjemnek nem lesz felhőtlen az estéje.

– Nézze szívem - mondta a férfi, bizalmas hangot megütve - ha a Lacika nem készítette fel, hogy ne így jöjjön ide, biztos meg volt rá az oka. De a Lacika konténere egyébként sokkal kényelmesebb, mint a mienk. Ne aggódjon. Ott, ha már elfáradtak zuhanyozhat.

Erre aztán teljes hahotázás tört ki. Nem mondanám, hogy értettem az egészet, de azért voltak sejtéseim. Elindultam hát előre, amerre mutatták, hogy csak haladjak. Csetlettem-botlottam a cipőimben rendesen. Amerre csak haladtam, bámultak, mint egy elmebetegre. A mély árkokba bele voltak fektetve a csatornázáshoz használt hatalmas betoncsövek. Két szinten, alul egy óriási átmérőjű, felette pedig egy jóval kisebb. Volt olyan árok is, amelyikbe csak egy kisebb betoncső volt elhelyezve, kb. másfél méter mélyen. Kis ácsolt fahidakon lehetett átmenni az árkokon. Ahogy

így haladtam lassan, megláttam egy magas férfit közeledni jobb oldalról, előttem. Abba az irányba haladt, mint én. Kezei el voltak sülyesztve a nadrág zsebébe, és ruganyosan lépkedett, időnként átugrott egy-egy kisebb árkot, a hidat nem véve igénybe. Észrevett, láttam, hogy megtorpant, majd újra nekiindult, kicsit sietősebben felém tartva. Lazán tartotta magát, ahogy mi nők ezt nagyképűségnek mondanánk, ha ilyen típusú férfivel találkozunk. Nézett rám és tovább ugrándozott az árkokon át. Már nem volt tőlem messze, mikor egy szempillantás alatt fejést ugrott az egyik gödörbe. Olyan szabályosan, zsebre tett kézzel esett bele pofára, hogy nem bírtam ki nevetés nélkül. Odasiettem. Akkor már tápászkodott felfele. Kérdeztem, nem történt baja? Nyújtottam a kezem, hogy segítsék. A képén a betoncsőtől egy milliméternyi ép bőr nem maradt. Úgy nézett ki, mint aki megégett. Ahogy ránéztem, a ragyogó szemek csak villogtak, én meg nem tudtam megállni, hogy ne nevessek. Illetve csak somolyogtam és mutattam a tőle fél méterre lévő fahidat.

– Ezen nem lett volna egyszerűbb? - kérdeztem ártatlan arccal. Erre már ő is nevetett.

– Félretéve a tréfát - mondtam neki - ezzel orvoshoz kellene menjen. Ja, és addig szerintem ne is nézzen tükörbe. Apropó, ha már így összefutottunk, nem tudja véletlen hol találom a László nevű építésvezetőt?

– De igen - válaszolta. Kis László vagyok - és kezet nyújtott.

– Jézusom, nem akartam kinevetni - de közben továbbra is alig tudtam megállni, hogy ne vigyorogjak. Valahányszor a kép megjelent előttem, a kihívó mozdulat és a fejes a gödörbe, mindenképpen nevetnem kellett.

– Ne mondjon semmit, nyugodtan nevessen - válaszolta mosolyogva - aki hülye, az megérdemli. Mondták már önnek, hogy közveszély okozásáért büntetés jár?

– Nem - feleltem ártatlanul - de felajánlom, hogy elviszem a rendelőbe. Így ne vezessen.

– Köszönöm, elfogadom, mert elég kótyagos lettem.

Bementünk a konténerbe, odaadta a dossziékat. Én megkérdeztem:

– László, az én kedves férjem járt már itt?

– Természetesen - válaszolta és értetlenül nézett rám - ma is itt volt, csak ezeket itt felejtette - mutatott a dossziéokra.

– Értem - válaszoltam.

Gondolatban sorra vettem, milyen kínzásoknak fogom alávetni este az én egyetlen drágámat.

Azóta életem fénye nem bízott meg többet ilyen feladattal.

Panka

Panka még pici lány. Öt éves. Nagy szemekkel csodálkozik a körülötte lévő világra. Felnőtt mértékkel mérve, nem túl tág ez a tér. Egy szoba meg egy konyha. A konyhában egy stelázi, egy asztal, négy hokedli, és egy sparhelt van, ami fehér. Panka nagyon szeret a közelében üldögdélni, egyetlen kis kopott babáját öltöztetgetve. Anyukája vette a piacon, és varrtak neki mindenféle kis ruhákat. A szobában két nagy ágy van középen, a végében egy sezlon. Ez csak akkor használták, ha a bátyját hazahozták a szanatóriumból, vagy a nagymama felutazott vidékről. Ez nagyon ritkán történt meg. Egy fekete vaskályha is van, de abból ritkán jön meleg, mert állandóan füstöl. Panka mindig remegett este, mikor bebújt a nagy dunyha alá, mert amíg kis vékonyka teste fel nem melegítette, nagyon hideg volt. Nemsokára jön a tél-apó. Anya mondta, hogy még pár napot kell aludni. Panka izgult nagyon, mert szeretne volna látni, de mindig úgy érkezett, hogy ő már vagy aludt, vagy éppen nem voltak otthon. Bátyust ma hozza haza az apukája a szanatóriumból. Nagyon várta már, mert fantasztikus meséket mondott mikor találkoztak. Farkasgyepű erdeiről, a benne élő állatokról mesélt, izgalmas kalandokat. Nagyon hiányzott a bátyja. Csak halványan emlékezett az arcára. Még tavasz volt, a virágzó fák illata maradt az orrában, és az, hogy Attika nagyon sírt. Csak az integető vékony alakot tudta már felidézni. Az

illat, a sírás hangjai, és az integetés maradt meg benne. Most meg szakad a hó, hatalmas pelyhekben.

Panka, Attika ölébe kuporodva, csendben ült a szobában. Összebújtak, mint két kis árva madár, remegve, dideregve. Iszonyú üvöltözés volt a konyhában.

Panka csak annyit értett, hogy az Anya nagyon veszekszik az Apával. Valami olyanokat kiabált, hogy akkor miért nem mész el örökre...

Aztán a konyha ajtó becsapódott, és csend lett.

Eljött a nagy nap. Ma este jön a télapó. Panka kis kopott magas szárú cipőjét nagyon szépen kifényesítette. Apa pár napja nem volt otthon, mert Anya mondta, hogy dolgozik, de Panka nagyon sajnálta, mert akkor most az Apa lehet, hogy nem kap a Télapótól ajándékot. Gyorsan elővette Apa ünneplő cipőjét és azt is oda tette az ajtóhoz, az övé mellé. Nem tudta az ablakba tenni, mert nem volt ablak. Csak az ajtón volt üveg, és ha kilépett Panka, akkor a járda mellett már a villamos ment. Ezért Anya mindig óva intette, hogy az ajtóban mindig meg kell állni. Egyszer iszonyú sikoltozás volt, és Anya is kiszaladt, őt visszalökte, és Panka csak a kiabálást hallotta... Valami olyat, hogy levágta a lábát.

Megint nem sikerült... A télapó már járt náluk, amíg ő délután aludt, és nem ébredt fel. Nagyon haragudott magára. Volt a cipőjében egy szép nagy narancs meg egy kis piros csomag, benne mogyoró, alma, és cukorszemek. Atti-

ka és Apa cipője már nem volt ott, Attika már szopogatta a cukorkát. Panka is gyorsan kibontotta a csomagot. Leült a sparhelt mellé. Az ajtóban Apa alakja tűnt föl, csupa hó volt, verte a bakancsát a lábtörlőhöz. Amikor kinyitotta az ajtót, hideg fergeteg söpört végig a konyhán, anya pedig csak állt és nézte. Panka rohant, a nyakába ugrott, Attika is elmosolyodott. Apa három csokoládét húzott elő a zsebéből és azt mondta, hogy a Télapó ezt elfelejtette a cipőkebe rakni...Anya beküldte őket a szobába...Panka nem akart bemenni. Tudta, hogy akkor Apa megint elmegy dolgozni, mert az Anya megint kiabálni fog vele. Ilyenkor mindig ez volt. A szoba lassan már lidérces álmaiban is úgy jelent meg, hogy hideg van, és ő remeg, mert csak a kiabálás van meg a dörömbölő hangok, meg aztán, hogy Apa dolgozik, Anya meg sír...Apa azért dolgozik olyan sokat, hogy legyen mit enni. Anya igazán megérthetné ezt. Most rettenetesen haragudott Anyára. Apa pedig még csokit is hozott neki a Télapótól...

Szeptemberben elkezdődött az iskola. Apa elvitte az évnagyítóra. Kapott csokit, mert az elsősök kaptak. A tanítónéni nagyon szép néni. Hosszú haja van és nagyon jó illata. Panka első percben megszerette. Anya mindig este dolgozik, csak hajnalban jön haza. Délelőtt mindig nagyon csöndben kell lenni, hogy Anya tudjon aludni. Mostantól az iskolában már nem mindig kell csöndben lenni. Mikor Apa délután dolgozott, vagy éjjel, akkor Panka mindig egyedül volt otthon este, és rettenetesen félt. Legjobban a villám-

lástól. Apa, vagy Anya – mikor elment – lefektette Pankát, jól bezárta az ajtót. De Panka mikor egyedül maradt, akkor elbújt az ágy alá, kis babáját szorongatta és sírt, de aztán már nem, mert elaludt. Attika nagyon hiányzott. Ha ő itthon volt, akkor semmitől sem félt. Mindig mesélt, csodaszép meséket, és ha az ordítózó bácsik verték az ajtót, akkor is volt kihez bújni. Így egyedül, hogy észre ne vegyék, sokáig szuszogni sem mert. Anya elmagyarázta, hogy sosem szabad az ajtóhoz menni, mert azok csúnya részeg bácsik. Attikát majd csak novemberben hozzák haza, azt mondta a doktorbácsi, hogy addig nem szabad. Az még nagyon sokára lesz, érezte Panka.

Gyönyörű, nagy hó esett. Szánkózni is lehet. Panka alig várta, hogy az órának vége legyen és futhasson haza. Attika már otthon volt, és tegnap megígérte, ha Apa hazaér délután a munkából, és kiengedi őket, akkor nagyot fognak szánkózni. És így is lett. Attika futott vele a tér melletti utcában. Csak úgy száguldott a szánkó. Aztán úgy döntöttek, belógnak a téglagyárba, mert ott hatalmas kupacban állt valami, de annyira belepte a hó, hogy olyan volt, mint egy hegy és az oldalán jókat lehetett csúszni. Üres volt a gyár, a kupac is régóta ott volt. Apa is dolgozott itt valamikor, de már bezárták. Amikor már sokadszorra csúsztak le a kupacon, felborult a szánkó és hatalmasat bukfenceztek. Panka leröpült, de Attika karja a szánkó alatt maradt és nagyon megütötte. Nem akart sírni, mert Attika nagyon bátor fiú ám, ő még

akkor se sír, amikor szurit kap. Pedig az borzasztóan fáj. Most muszáj volt neki sírni, mert borzasztóan-nagyon fáj a karja. Ő mondta. Haza siettek. Apa és három bácsi a konyha asztalon kártyáztak. Elég nagy füst volt odabent. Panka utálta az ilyet, mert ilyenkor megint kiabált az Anya, amikor éjjel hazajött a munkából. Apa mondta Attikának, hogy katonadolog. Gyorsan feküdjünk le, aludjunk és akkor nem fog fájni. Panka sokáig hallotta Attika szipogását. Úgy látszik, mégiscsak fáj neki. Panka arra ébredt, hogy Anya kiabál a konyhában. Még nagyon sötét volt kint, és a szobában égett a villany, és egy doktorbácsi szurit adott Attikának. Attika pedig nem szokott sírni, de most nagyon sírt. Valami olyat mondott a doktorbácsi egy rendőrbácsinak, aki bejött a konyhából, hogy el kell vinni Attikát a kórházba, mert nyílt törése van. Erre Panka is sírni kezdett, mert a másik doktorbácsi megengedte, hogy Attika karácsonyig itthon legyen. Miért viszik akkor el? Ez nem igazságos dolog. Panka nagyon nem szerette a felnőtteket. Mindig csak becsapják a gyerekeket. Anya őt is felöltöztette, és egy fehér autóba ültek. Apa meg a három bácsi máshová mentek. Apa pusztit nyomott Attika homlokára, és csak annyit mondott, hogy ne haragudj kisfiam. Panka nem értette Attika miért haragszik az Apára. Anya kiabált, nem az Apa. Apa neki is adott egy pusztit a nózijára, és csak annyit mondott, hogy jó légy galambom, és egy barackot nyomott Panka kobakjára. Panka nagyon haragudott Anyára...Megint kiabált, és biztos ezért megy az Apa megint máshova...

Panka a komor, magas épület kongó folyosóján ült egy padon. Akik jöttek-mentek, csendesen beszélgettek, a cipők kopogása visszhangzott. Ügyet sem vetettek Pankára. Fázott és remegett a gyomra, csak a kis babáját szorította. Nem sok mindenre emlékezett. Attika kezét begipszelték, hazavitte őket egy autó. Azután Anya az ölébe vette őket és nem beszélt semmit, csak sírt. Attika puszilgatta és simogatta Anyát. Panka úgy gondolta, még van oka haragudni. Apa megint nincs otthon, biztos megint elment dolgozni. Már világosodott, mikor Anya főzött teát, és meg kellett inni. Panka utálta a teát és nem akarta, de Anya ráparancsolt. Aztán lefektette. Megsimogatta az arcát. Panka direkt nem nézett rá. Mérges volt mindenért. Miért kell reggel lefeküdni? De Attika is lefeküdt. Anya mondta, hogy nem sokat aludtak, aludjanak egy kicsit. Aztán az a néni csak rázta, meg kiabált vele, hogy ne aludjon el. De ő rettenetesen álmos volt, és alig tudta a szemét nyitva tartani, és csak látta, hogy Attikát egy bácsi az ölébe elvitte, és a néni, aki kiabált vele, erősen rázta. Panka kiabálni kezdett, hogy Anya, Attikát ne engedd... De Anya nem volt sehol. A néni meg azt mondta, hogy jól van kislány, csak sírj, az jó. Csak aludni nem szabad. De Panka nem emlékezett semmire, biztos mégis aludtam, gondolta. Hol lehet Attika? És hol lehet Anya? Apa dolgozik, és nem tud semmit sem...

A folyosón sok hatalmas duplaszárnyú ajtó volt. Szemben a paddal kinyílt az egyik, és kijött két néni meg egy bácsi. Az egyik néni azt mondta Pankának, hogy Attikát vissza

kellett vinni a szanatóriumba, mert beteg lett, és az Anya is kórházban van... Apa meg dolgozik, és ezért a másik néni és bácsi elviszik őt magukhoz az ünnepekre. Panka könnye némán csorgott végig az arcán. A néni lehajolt, és mosolyogva azt mondta, Mari néne vagyok. Ő pedig, mutatott a bácsira: Pali bácsi. Ne ríjj. Meglátod, jól fogod érezni magad nálunk. Van mán három gyerek, te leszel a negyedik. Jókat fogtok játszódni. Én nem akarok...én haza akarok menni, sírt egyre hangosabban Panka. Mari néne erőlyesen rászólt. Csönd legyen, nem szégyelled magad? Ekkorra jány és ilyen hisztit rendez. Gyerünk, induljunk a vonatához, mert késő lesz...

Panka megszéppénve ült a konyhában. Mari néne tésztát gyúrt ebédre.

- Ne gubbassz már itt te jány, inkább tedd hasznossá magad. Pali bátyád a három fiúval már feji a teheneket. Menj a tyúkólba, vigyé egy kosarat, és szedd össze a tojásokat. De nehogy összetörd őket, hallod-e, az drága dolog nagyon.

Mari néne egy nagy, kötött kendőt körbekötött Pankán, meg egy gumicsizmát kotort elő a kamrából. Panka lábára hatalmasak voltak, de valamilyen ronggyal betekerte a lábát és úgy húzta rá.

-No eriggy, csak ügyesen.

Panka nem látott még tyúkólat sohasem. A hidegtől a tyúkok mind behúzódtak az ólba. Csak egy hatalmas kakas járkált kint peckesen, mint egy ajtónálló katona. Oldalra billentette a fejét, megrázta színes tollait, érzékeltette, hogy itt bizony ő az úr. Figyelte Pankát. Panka kicsit tartott a kakastól, nem tudta mitévő legyen. Óvatosan lépdelt az ólhoz, de ahogy be akart hajolni, a kakas rárepült a hátára és csípte a fejét is, a vállát is. Panka szörnyen megrémült, sikított és futott volna, ahogy a lába bírja, de a hatalmas csizmákban ez nem sikerült és elvágódott teljes hosszában. Mari néne a tésztás kezével szaladt ki a házból, Pali bácsi pedig az istállóból. Mikor meglátták a pesti jányt a földön, kakassal a hátán, hát úgy nevettek rajta, ahogy a torkukon kifért. A három fiú is csatlakozott hozzájuk, mutogatva fogták a hasukat. A kakas megunta a cirkuszt és otthagytta Pankát, a megtépázott hajával, megalázottan, csupa sárosan. Panka feltápáskodott, már nem sírt, csak rettenetesen szégyellte magát...

Panka minden hajnalban kis kocsit húzva maga után, házhoz szállította a tejes kannákat és az összekészített, tejfölös csuprokat, túrót, sajtot. Volt egy útvonal, amely mentén szépen körbe gyalogolt, és mindenki háza elé kitette a megrendelt adagot. A falu vége felé egy kissé elhanyagolt háznál eleinte félve ment. A fiúk, amikor mutatták neki, hogy mit kell majd csináljon, és merre menjen, ennél a háznál mindig nagyon felbőszítették az udvarban élő fekete korcsot. Anya

is mindig mondta neki, hogy a kutyáktól jobb félni. Panka nagyon sajnálta a kutyust. A fiúk oda csalogatták a kerítéshez, mutogatva neki a sajtot, és amikor el akarta venni, egy bottal jó nagyot döftek bele. A kutya mindig vonyítva hőkölt hátra. Panka mióta egyedül ment, mindig megállt a háznál, bár oda sohasem kellett vigyen semmit. Előző nap gyűjtögetett a kutyusnak a maga ételéből, meg időnként csent neki sajtot is. Ilyenkor nagyon félt, hogy észreveszik, de a kutyust nagyon megszerette. Mikor odaért az a farkát csóválva várta, és a bedugott kezét nyalta hálás szemekkel. Egyszer napközben is volt erre dolga, és akkor látta, hogy az udvaron egy nagyon öreg, fehér szakállas bácsi fát vágott. Nehezen hajolt le a hasábokért, és kettőt-hármat a karjára téve lassan csoszogott be a házba. Panka azóta többször megállt, hátha meglátja a bácsit, és megkérdezheti tőle, mi a kutyus neve. De ha látta is, és szólt neki, a bácsi csak ráemelte apró szomorú szemeit és nem válaszolt.

Így teltek a napok egykedvű ürességben. Pankának sokszor eszébe jutott Apa. Vajon mi történt vele? Miért nem jön érte, és miért nem viszi haza? Nem tudta mit csinált rosszul, de abban biztos volt, hogy ő nagyon gonosz gyerek lehet.

Esténként, mikor senki sem látta, csendben folytak a könnyei. Kitalált valami imafélét is magának. Mari néne ugyan tanítgatott neki egy imát, hogy „Mi atyánk, ki vagy a mennyekben”, de Panka nem úgy akarta a Jézuskát kérni, mint Mari néne. Úgy érezte, a Jézuska csak akkor fogja meghallgatni, ha a saját imáját mondja neki. „Drága Jézus-

ka, Anya azt mondta, te nagyon szereted a gyerekeket, tudom ezért hoztál nekem is ajándékot, mikor otthon elrejtetted a karácsonyfát, amíg aludtam. Kérlek, most ne hozz semmit, csak szólj az Apunak, hogy siessen értem, mert nagyon várom.” Ezt minden este elmondta magában. Nem volt benne biztos, hogy tudja a Jézuska, hogy ő ilyen meszsze került. Attól is nagyon félt, hogy nem talál ide az Apu. A Jézuska lehet, hogy hiába értesíti...

Ma hajnalban jeges szél süvített az utcákon, lefagyott az út is. Csúszott minden, Panka csak nehezen jutott előre a kocsival. Az ünnepek miatt sok is volt rajta az áru, a keze is rettenetesen fázott. Próbált sietni, de a szélben hamar kifulladt. Háttal próbált menni, úgy legalább a hó nem csapott az arcába, de így meg elég sokszor megbotlott és elesett. Lassan széthordott mindent, és odaért az öregember házához is, de a kutyus nem volt sehol. Halvány fény pislákol a konyhában, azt látta. Egy darabig álldogált, de nem történt semmi. Nem volt több ideje, ezért csalódottan a kis elemózsiát a kerítés mögé tette, ha előjön a kutyus, hadd találja meg.

Délelőtt diót kellett törnie. Szerette ezt a munkát, mert az istálló sarkában melegebb volt. Egy sámlin ült és egy kis kalapáccsal törte a diót egy farönkön. Nagyon óvatosan kellett ráüssön, nehogy nagyon összetörjön, és a bele meg szétlapuljon, mert akkor Mari néne a kezére csapott büntetésből.

Pali bácsi a tehenek körül tevékenykedett a három fiúval, mikor az egyik röhögve mesélte, hogy tegnap este a vénember kutyája megdöglött. Éppen ott ólálkodtak, amikor az öreg kirohant és elkergette őket féktelen dühében. Ők persze visszamentek és mindenfélét bekiabáltak. Pali bácsi is nevetett és csak annyit mondott, habókos az öreg. Nem volt a kutyán kívül senkije. Most már biztos ő is elköltözik ebből a világból. Szerinte jobb is lenne neki.

Panka szíve összeszorult. Emlékezett a szomorú szemekre, amelyekkel végigsimított Pankán, mikor arra járt. Meghalt a kutyus. Az Ő kutyusa is, mert egy ideje a sajátjának is érezte. Nem akart sírni, de nem tudta megállni. Kiszaladt az istállóból. Ömlöttek a könnyei és hangosan zokogott. Mari néne éppen jött ki a házból és meglátta.

-Hát beléd meg mi a nyavalya ütött, te jány? Mit itatod mán az egereket megen. Azt hittem mán túl vagy ezen a butaságon. Na eriggy, törd a diót, mer délután még el is köll vinned a megrendelőknék. Holnap szenteste, ma sütik a sütiket.

Pankának diótörés közben támadt egy ötlete. Több héttel ezelőtt, még nem sokkal az ideérkezése után, próbálta fölmérni a környéket, hogyan is szökhetne haza. A falun túl, az erdő mellett – egy bozótban – látott egy kutya családot. Három kiskutyát szoptatott az anyjuk, és nagyon morgott, mikor Panka a közelükbe akart menni. De mivel Panka sokszor ment arra, és vitt is mindig ezt azt, végül megszokta az állat, bár nem engedte közel, de ha Panka leguggolt és nézte,

azért nem haragudott. Délután gyorsan széthordta a diót, és már futott is az erdő felé a bozótoshoz. Most nem fázott, nagy izgalommal dübörgött a szíve. Csak legyenek ott, könnyörgött magában. Gyorsan kellene visszaérnie, mielőtt az öreg bácsi elköltözne. A zsebében sajt lapult, meg egy szelet kenyér is, egy darab szalonna. Óvatosan közelített a bozóthoz, mert félt nagyon. Elővette a szalonnát, és remegő kézzel nyújtotta előre, de nem látta a kutyákat sehol. Csendben guggolt. Egyszer csak egy gömbölyű bundás kis kutyus szaladt elő és nyalta a szalonnát, amit Panka még nem engedett el. Megjelent az anyakutya is, nézte a jelenetet, de nem avatkozott be, nem ment közel. Panka elővette a kenyeret is, a kiskutya azt is mohón ízlelgette. Panka várta a többi kutyust is, de több nem jött elő. Már csak a sajt volt a zsebében, dönteni kellett, ha azt is megeteti vele, mivel csalogatja el? Próbálta az anyakutyát is csalogatni, de az csak tisztes távolból figyelte. Panka gondolta, húzza egy kicsit az időt, hátha az anyakutya is közelebb merészkedik. Még a sajtot nem adta oda, simogatni kezdte a kiskutyát, az meg játékosan hanyatt feküdt és nyalta Panka kezét hálásan. Úgy elmerültek a játékban, hogy Panka észre sem vette, de kezdett sötétedni, és amikor körbe nézett, az anyakutyát nem látta sehol. Szólongatta, de nem jött elő. A kiskutya nagy szemekkel nézett föl rá, és incselkedve csóválta a farkát, további játékra bízgatva. Panka óvatosan ölbe vette, és futott vele vissza a faluba. Néha sietve hátra lesett, az anyakutya nem követi-e, de nem látott semmit.

Már sötét este volt, mire az öregember házához ért. Óvatosan bement a kapun, és a konyhaajtó üvegén keresztül belesett a pislákoló fénybe. Láta az öregembert, a konyhaasztalra borulva. Talán alszik, gondolta Panka.

Óvatosan kopogott. Nem aludt, mert azonnal visszamordult:

- Hagyjanak békén, tűnjenek innen - Panka kicsit megszeppent, de már rettenetesen fázott is, hát remegő hangon válaszolt:

-Panka vagyok, biztos tetszik rám emlékezni...

Az öreg felemelte a fejét és lassan fölállt. Panka szíve ismét hevesebben vert. Félt. Szeretett volna elfutni, de a szőrgombóc ott volt a kezében, és Mari néne különben is kidobná, ha hazavinné, meg biztos jól el is verné érte.

Résnyire megnyílt az ajtó és csak az öreg szomorú szemét látta Panka.

- Találtam ezt a kiskutyát, de nem vihetem haza, elpusztul itt a hidegben... Ugye a bácsi befogadja? Az öreg egy darabig nézte őket, majd melegség költözött a szeméibe.

- Gyere be kislány, látom te szereted az állatokat nagyon.

Barátságos, kellemes meleg volt a konyhában. Panka szívéről nagy kő esett le.

-Igen, és nagyon sajnálom a bácsi kutyusát, én is nagyon szerettem, de ezért ne tessék elköltözni.

Elmosolyodott az öreg. Öntött egy kis levest egy tálkába és a kölyök elé tette. Az mohón két pillanat alatt fölfalta. Az öreg nézte a kis hebrencs jószágot, majd Pankára emelte tekintetét és azt mondta:

-Tudod kislány, holnap jön mindenhová a Jézuska, de hozzám már ma eljött...

Panka tágra nyitotta a szemét a csodálkozástól...

- És te láttad? Találkoztál vele?

- Bizony és hozott neked is valami ajándékot.

- Nekem? - illetődött meg Panka. De egyből el is szomorodott, mert akkor a Jézuska nem hallotta az ő imáit, és akkor az Apa nem is fog érte eljönni, mert nem tudhatja, hol van. Hatalmas könnycsepp gurult végig az arcán. Az öregember megsimogatta a fejét, és mondta, hogy várj csak...

Bemenet a szobába és kis idő múlva egy gyönyörű hajas babával tért vissza. Panka ilyen még sose látott. Hatalmas haja és tündöklő szép ruhája volt. Alvós szemeit gyönyörű szempilla keretezte. Nézd ezt hagyta itt neked, és azt üzenete, hogy ez a baba egy angyal, és ő fog rád vigyázni, míg a szüleid érte nem tudnak jönni. Azt is mondta, hogy nagyon szeretnek téged, de most értsd meg, hogy sokat kell dolgozniuk. Vigyázz rá nagyon el ne törjön.

Panka meglepetésében szóhoz sem jutott. Tágra nyílt szemekkel nézte a babát, majd egy szempillantás alatt az öreg nyakába ugrott. Akkor hallotta a Jézuska, hogy imádkoztam, és Apa tudja is, hogy itt vagyok, és akkor mégsem vagyok annyira gonosz gyerek, hogy itt hagyjanak... És akkor ők szeretnek...

Az öregnek is kicsordult a könnye, magához szorította Pankát, és csak annyit súgott a fülébe, te vagy a világ legjobb gyermeke, egy igazi kis angyal...

Útban a hegyhez

Közeledett a Karácsony. Sokfelé mentünk a világba, mindenféle ismeretlen helyekre, de arra azért mindig kényes voltam, hogy a Karácsony családi ünnep legyen.

Abban az évben, amikor a történet játszódik, 1982-ben úgy hozta a sors, hogy a párom már szeptemberben elment és nem is tudott hazajönni Karácsonyra.

No nem addig az!

Mérgelődtem, ha a hegy nem megy Mohamedhez, majd Mohamed megy a hegyhez. Így is volt, és december 19-én már a célszág belföldi járatán ültünk a gyerekekkel. Furcsán éreztük magunkat, mert késő éjjel volt, fáradtak is voltunk a hosszú repülésektől. Nyomasztó volt az a gondolat is, hogy a repülőtértől még autóval is kellett menni több száz kilométert. A leszállásnál volt valami kis gond, de ez már megszokott volt számunkra a belföldi járatokon. Most éppen csak a fékek nem működtek tökéletesen, ezért egy darabig száguldoztunk a kifutón jobbra, balra dülöngélve, mire nagy nehezen megállt a Boeing. El is felejtettük mindent azonnal, amint a férjem átölelt bennünket a kifutó szélén. Odavezetett egy autónak nevezett roncshoz, amiből egy nagyon magas, nagyon vékony, fiatal, színes bőrű fiú szállt ki és bepakolta a csomagokat.

Hét személyes volt a jármű, mert úgy érzem, nem helyes, ha autónak titulálom. Az én Mazdácskám is autó, de a különbség ugye...Szóval nagy.

Elindultunk, és nem győztünk mesélni. Mikor a sok hirtelen elhadart élményeket kiadtuk magunkból, a gyerekek elszenderedtek és csend lett. Elég nagy sebességgel haladtunk, bár a sebességmérő természetesen nem működött. A koromsötét éjszakában semmit nem láttam, csak a reflektor fényében elsuhanó út széléből következtettem arra, hogy sok lehet.

Egyszer csak köhögni kezdett a motor és putty, leállt.

Én néztem a páromra aggódó szemekkel, de csak mosolygott és intett, hogy nyugi, Asraf tökéletesen ért a járműhöz. Eddig nem tűnt fel, de most, ahogy kiugrott a fiú, észrevettem, hogy az ajtót nem nyitja, hanem leemeli és félreteszi. Felnyitotta a motorháztetőt és egy nagykalapáccsal jó nagyot csapott valamire. Visszacsukta a tetőt, beült. Az ajtót visszaemelte, és indított.

Ha fogadnom kellett volna az indítás sikerére, vesztettem volna. Elindultunk ismét. Persze a reflektorból már csak az egyik világított, de mint a férjem mondta, ne aggódjak, Asraf nagyon jól vezet így is. Haladtunk, én is elszundítottam. Arra ijedtem fel, hogy megint rángat a kocsi és egyszer csak újra megállt. Nem aggódtam, tudtam Asraf nagyon ért a járműhöz. Kiugrott, a motorháztetőt most nem csak felnyitotta, hanem leemelte és letette az út szélére. Hátról kannákat hozott és a valamit a kannákból öntötte valahová a kocsi elejébe. Férjem megnyugtatóan, ne aggódjak,

Asraf nagyon tudja, hogyan kell tankolni. Biztos, ami biztos, a kalapács is ott volt a kezében.

Mentünk tovább. Nekem feltűnt, hogy a motorháztetőt nem tette vissza. Férjem megnyugtatót, ne aggódjak, Asraf néha feledékeny, de nem nagyon.

Az álom kiment a szememből, most a párom szundított el. Néztem ki a vaksötétbe, de egy nagyon apró fényt sem lehetett felfedezni. Ahogy nézegetek, látom ám, hogy Asraf feje az ajtó ablakának támaszkodik. Néha bólint egyet. Jézusom, ez alszik, tudatosodott a tény bennem. Megráztam a párom gyorsan.

- Szívem, a sofőr alszik.

Párom a szemét nem nyitotta ki, csak annyit mondott halkan: Asraf ne horkolj!

- Jézusom - megráztam Asrafot, aki hirtelen felijedt és félrekapta a kormányt. A motor lefulladt. Szemrehányón nézett rám, kiszállt, kereste a motorháztetőt. Mivel nem találta, megvonta a vállát, megint használta a kalapácsot, és mentünk tovább.

A következő leállás után már egyetlen lámpánk sem világított, de nem aggódtam, mert tudtam a páromtól, hogy Asraf a sötétben is igen jól vezet. Az ötödik leállás után az ajtó is ott maradt az útszélén, de ez már nekem sem tűnt fel, csak később, mikor megérkeztünk. Azért gondoltam, a Szent Antalnak mindenképpen jár valami, mivel a sok száz imát, amit az úton elrebegetem, meghallgatta.

Végülis szerencsésen megérkeztünk. Bár a férjemet meg tudtam volna fojtani egy kanál vízben, de ezen a vidéken a

víz nagyon nagy kincs, ezért nem pazarolható holmi fojtogatásos manőverre. Tehát túlélte.

Párom gyönyörű házba vezetett be minket. Megkaptuk az ajándékokat is. Már majdnem hajnalodott, a gyerekeket lefektettük. El is aludtak nyomban.

Életem fénye engem puszilgatva terelgetett a hálószoza felé. Nem bántam én sem. Már nem haragudtam, sok volt a négy hónap nélküle. Kezdttem nagyon kellemesen érezni magam, mikor világító szemeket pillantottam meg a félhomályban a válla felett.

- Szívem – rebegtem - valaki néz minket a vállad felett.
- Ne figyelj rá drága - mondta és csókolt tovább.
- Jézusom, szerelmem ennek borzasztó hosszú a nyelve.
- Tudom édes, ő a Lóri felesége. Ne figyelj rá.

Na, több se kellett nekem, kiugrottam az ágyból. Észnél vagy Te? - kiabáltam. Valakinek itt a felesége és még van pofád engem idehozni?

Nem vártam semmit, csak kirohantam és bezárkóztam a másik szobába. Hallottam, amint kopog az ajtón és szólítgat, de nem figyeltem. Ki voltam akadva.

– Kedvesem, ne butáskodj, és nehogy megijedj, mert a Lóri valószínű abban a szobában alszik éppen.

Nekem sem kellett több, szaladtam ki, ahogy a lábam bírta, és nekiestem a páromnak sírva. Ő nevetett és megsimogatta a fejemet.

– Egyetlenem, Lóri a házi gekkóm, akit láttál, az meg a Lujza, Lóri felesége. Ők tartják szűnyogmentesen az épületet. Nagyon szorgalmasak.

Azzal felkapcsolta a villanyt, és ott állt Lujza velem szemben a falon, mintha köszönni akart volna. Férjem kinyitotta a másik ajtót és a mennyezeten átszaladt a Lóri is.

Ennyi nekem elég is volt egész napra.

Tartalom

Előszó	3
Hol lakik az igazság?	7
A modell.....	42
Eset, ami megesett	57
Panka.....	63
Útban a hegyhez	77